

Night, Morning

***Selected Poems of
Hamutal Bar-Yosef***

Translated by Rachel Tzvia Back

Hamutal Bar-Yosef was born in Israel in 1940, on a kibbutz near the Sea of Galilee. Her parents left the kibbutz after Israel's 1948 War of Independence, in which they lost their only son. At 20, Bar-Yosef received her B.A. in Philosophy and Hebrew literature, and she married the playwright Yosef Bar-Yosef that same year. By the age of 29, Bar-Yosef was a mother to four children. She subsequently received her M.A. and Ph.D. in Comparative Literature from the Hebrew University in Jerusalem. From 1987-2003, Bar-Yosef was a professor of Hebrew Literature at Ben-Gurion University in Beer-Sheva. She has lived in Jerusalem since 1976.

Hamutal Bar-Yosef's poetry examines the trauma of bereavement and the miracle of inner survival. Her published work includes 9 poetry collections, 6 books of literary research, short stories, a children's book and two collections of poetry translated from Russian. Bar-Yosef has been the recipient of numerous awards, including the AKUM Prize (1978), The Tel-Aviv Prize (1984), The Jerusalem Prize for Poetry (1997), The WIZO Prize for the Creative Woman (1999), The President of Israel Prize for Poetry (2002) and the Brenner Prize (2005). Her poems have been translated into English, French, German, Russian, Ukraine, Arabic and Yiddish.

Bar-Yosef's books of poetry include: *If Only I Didn't Have to Hurry* (1971), *Breathing In* (1978), *Only the Green* (1981), *Jumping Jacks* (1984), *In the Crush* (1990), *The No* (1998), *Night, Morning* (2000), *Food* (2002), and *Convalescence* (2004). She has taught as a visiting professor at The Institute of Oriental Languages (Paris), Columbia University (New York), University of Pennsylvania (Philadelphia) and The University of Humanities (Moscow).

Table of Contents:

6 The Well

Early Poems (1971-1984)

8 Breathing
9 Primipara
10 Finger
11 Now in the Yard
12 Raspberry Bush
13 Now
14 A Pot
15 From Fear
16 New Year
17 Steps
18 My Brother's Funeral
19 Dove
20 The Tower of Tevets
22 *Falestine*
23 Kitchen Table

from ***In the Crush* (1990)**

25 In the Crush
26 We Were Born Here
27 A Childhood Memory
28 An Old Song & Twelve Reflections on a Dove
32 Show Me
33 Bargaining
34 On a Tel-Aviv Beach
35 That the Lips
36 Leah Birthing
37 It's Me
38 Stretching Out
39 I Bought You
40 Only the Green
41 Cry Out
42 Ah, the Terrible Bosom
43 A Song of Autumn
44 A Song
45 The Place You'll Leave
46 Vise

- 47 Not Like the Ground Suddenly Sinking
- 48 You Asked
- 49 A Dream
- 50 The Goat
- 51 Morning Song
- 52 Another Dream
- 53 I Forgot How to Scream
- 54 In the Library
- 55 Angel on the Shore

from ***The No* (1998)**

- 57 The Confession
- 58 [Again the sun reveals itself]
- 59 At Four-Thirty in the Afternoon
- 60 After the Wedding
- 61 Prayer
- 62 Portrait of the Artist as an Old Man
- 63 A Meeting with a Poet
- 65 On the Fence
- 66 Three Road Songs
- 68 The End
- 69 As One Gives Up
- 70 A Russian Auto-Portrait
- 71 Embrace
- 72 When I Was in High School
- 73 A Mediterranean Love Song
- 74 [I'll ask for your hand]
- 75 The Tender Man
- 76 A Year Later
- 78 [Prove it: Redeem me from ignorance of truth]
- 79 In the Clown's Garden
- 80 Two Songs on Jacob
- 81 [Into the meddlesome crowd I flee]
- 82 Tel-Aviv
- 83 The Painful Place

from ***Night, Morning* (2000)**

- 89 Gift
- 90 A Poem of Spring
- 91 Come, Children
- 92 [Here is morning, it has arrived]
- 93 Waking
- 94 [If you stand on a hill]
- 95 [Like this leaf, the one high up]

- 96 Against the Dark
97 To My Man
98 A Mare
100 [The slight and barely breaking smile]
101 Songs of Aging

from *Food (2001)*

- Sonnet of the Sun-dried Tomato
Black Bread
Plunder
Like Dates
Bubble gum
Chamomile Tea
The gods Need No
On Rosh Hashana
99 A Blue Table

from *Convalescence (2004)*

- 105 When I am Left Alone
106 What is Impure
107 The Jackals
108 Here
109 Strength
110 Names
111 Our Own State
113 If You Can Manage to Remember
115 A Little History
119 A Present
120 Solomon's Trial
121 Because of the Black Night
122 I Thought Death
123 Because the Soul
124 The Pen and the Brush
125 In a Black Bed
126 To Hands
128 A Stream of Milk
129 When You Stay Here
130 Hibiscus
131 Into Your Hands I Entrust My Spirit
132 The Sea of Galilee's Water Level Has Risen

133 Repair

הבאר

אני באר מרעלת,
אמרתי לאיל
המרהיב את נחיריו,
תכל בה מרעל.
באבנים זורם ארס.
בקרקעית
שקית אטומה כמעט.
חרש בואשים בה
בגדי מתים.

רחוקות, בזהר היום, החסידות
אף הן מזהירות זו את זו
מהזוהם.

אבל הבאר מרעלת,
אני לואטת לאיל בלילה,
הבאר מרעלה בלה.

והוא בלשונו הכחלה מלקק
ואומר: כוכב.

The Well

I am a poisoned well,
I told the ram
as he flared his nostrils.
Everything in me is poisoned.
Venom flows in my stones.
On the bottom
there's a bag, almost sealed.
In it, silently putrefying,
are the clothes of the dead.

Far away, in day's splendor, even the storks
warn each other
of the pollution.

But the well is poisoned,
I whisper to the ram at night,
the well is entirely poisoned.

And he with his blue tongue licks me
and says: *Stars*.

Early Poems
(1971-1984)

לקחת אויר

לקחת אויר לשעת חרום את מכרחת
להרים את הראש מעל המים להספיק
לחטף ולאגר כמה שיותר
אויר שיהיה מרכז
ומחשב בארזות קטנות
לזמן ולמרחק ידוע בערך
הנמתח אחרנית לאצר תנועה
כמו יתר של קשת.

Breathing

Breathing in air for an emergency you must
raise your head above the waterline in order
to grab and store as much air
as possible it must be compressed and dense
calculated in small parcels
for time and distance known in the throat
stretched backwards to accumulate motion
the archer's tense bow.

קרח ועגל

קרח ועגל קורע אותי
ונחלץ החוצה.

אדון לעצמו עכשו לשרט את חטמו,
את עינו הסומה.

לגזר את צפרניו צריך
בערמה.

Primipara

Round and bald it tears me
and pushes out
to be free.

On its own now it can
scratch its own nose, its closed
eye.

To cut its nails you must
be sly.

אָצִיבֵע

לִישׁ אָצִיבֵע מִיִּשְׁרֵת אֶת צְלָמִי
כְּמוֹ נֵיר כֶּסֶף שְׂמַחֲלִיקִים עַל הַשֻּׁלְחָן
בְּזִהִירוֹת
לְתֵת אוֹתוֹ מִתְּנָה לְתִינוּק
וְהוּא רוֹעֵד וּמְשַׁמֵּעַ צִלְצוּל
דָּק מְאֹד.

Finger

There is a great finger straightening my self
like silver foil you rub against the table
carefully
to give as a gift to a child
it trembles and emits a very thin
ringing.

עֲכָשׁוּ בְּחֶצֶר

עֲכָשׁוּ בְּחֶצֶר כְּשֶׁעַץ הַגּוֹיָאבוֹת כְּמוֹ אִם צְעִירָה
בְּעֵשְׂרִים אֶצְבָּעוֹת עֲנוּדוֹת מְלֻטָּפֶת אֶת רוּחַ הַבֶּקֶר
וְעֵץ הַמְשָׁמֵשׁ שְׂמֵמוּל סוֹרֵק אֶת שְׁעָרָה הַנָּאָה

עֲכָשׁוּ כְּשֶׁרֵק מְנוּד רֹאשׁ מַעִיד וּמְרָאָה
כִּי מִזְמַן נֶחְתַּם בֵּינֵיהֶם מִי יִבְשִׁיל הַרְאִשׁוֹן
וּמִי בְּרִיחוֹ הַמְּאֹחֵר יִשְׁלַח לְחֶפְשִׁי שְׁכָרוֹן

אִז בְּזֵרוּעוֹת שְׁנִיָּהֶם יַחַד הָרוּחַ הוֹלְכֶת לִישׁוֹן
אֵין לָהּ שׁוּם עֶסֶק עִם מַה שְׂאִינָנוּ נִרְאָה.

Now in the Yard

Now in the yard, when the guava tree, like a young mother
with twenty ringed fingers caresses the morning wind
and the apricot tree brushes its lovely hair

Now when just the nod of a head shows
they agreed between them long ago
who would be first to ripen

Then in the arms of both, the wind falls asleep -
not interested in stories of things buried deep.

שיח פֶּטֶל

בלילה,

כשאני שואפת את נשימותיך החמוצות-מתוקות
אתה את נשימותי המרות יוגק
צומח מבין צלעותינו שיח פֶּטֶל
פרות פֶּרָא שְׁלוֹ אָנוּ מאֲכִילִים זֶה לְזוֹ בְּעֵינַיִם עֲצוּמוֹת
משאירים סמנים של מיץ אדם על מצחנו

Raspberry Bush

At night
when I breathe in your sweet and sour smell
and you suck on my bitterness
a raspberry bush sprouts between our ribs
with closed eyes
we feed each other its unripe fruit
leaving red stains on our faces.

כָּעַת

כְּשֶׁאֲנִי מִפְּשִׁילָה אֶתְּהָ מִלְטָף
כְּשֶׁאֲנִי עוֹטֶפֶת אֶתְּהָ מִפְּשִׁיט
מִי יִשְׁפֹּט כָּעַת אִם מִקֶּר בּוֹכָה הַיְלֹוד
אוֹ שְׁחָם לוֹ מְדִי
אֵיךְ נִפְרָשׁ נְשִׁימוֹת
כְּשֶׁאֵין בָּנוּ כֹחַ לְצַעֵק
וְזֶה הַכֹּל מֵת.

Now

When I pull back you caress
when I cover up you undress
who can tell now if the baby is crying
from cold or if it's too warm
how can we interpret the breathing
now that we have no strength
to cry out
and everything is dead.

סיר

וּכְשֶׁהִתְעוֹרַרְתִּי יָדַעְתִּי:
יֵשׁ סִיר עִם דָּגִים עַל הָאֵשׁ.
וְהַסִּיר לֹא מְכֻסָּה.

מִטְּתִי הִיְתָה מְלֵאָה נְתֻחֵי דָּגִים
רְכִים וְאֲדָמִים וְלִדְגִים עֵינַיִם מְטֻיַּחוֹת
שֶׁל תִּינוּקוֹת.
יֵשׁ סִיר עַל הָאֵשׁ בְּלִי תַחְתִּית, בְּלִי מְכֻסָּה.

A Pot

When I woke I knew:
there's a pot with fish on the fire
and the pot has no lid.

My bed was full of soft and red
fish pieces, and the fish had the plastered eyes
of babies buried in the pyramids.

There is a pot on the fire
with no bottom, no lid.

מפחד לאחר

מפחד לאחר ילדים נואשים
נושכים לעצמם את הלשון או האצבעות.
הם יכולים לקרע את הצפית האהובה,
הרקומה ציצים תכולים.
מה עוד יכולים כבר לעשות הנואשים
בשמי שהוא יותר חזק סגר להם את המעורר
והם בחיקו כמו בחיק נמר
ובמטחוי צעקה הזמן שלך עובר, עובר.

From Fear

From fear of being late desperate children
bite their tongues or fingers,
they can rip the blue-fringed bedspread
to shreds. What else can desperate
people do when someone
who is stronger
slams off the alarm
while you in his arms
better asleep than awake
as in the lap of a beautiful snake
your days slipping away.

ראש השנה

הבית המתמלא אורחים בחג
דומה לעץ אשר עלה נובל
בעלה חדש יחליף.
בשמצלצל הפעמון
קופץ לבו של סף
כמו ענף
שהתישבו עליו צפרים
והקירות קרבים ומתרחקים
קרבים ומתרחקים.
רוחות סתו חונות. נחות.
שמש חלשה נוגעת בפרורי אבק.
יוצאת שנה. נכנסת אחרת.

New Year

The house
filling up with guests
resembles a tree
where new leaves replace withered ones.
When the bell rings
the threshold's heart jumps
like a branch on which birds alighted
and the walls near each other, move apart.
Autumn winds lie down. They rest.
A weak sun touches the dust of the house.
A year departs. Another enters.

צְעָדִים

אָנִי הוֹלֶכֶת וְנֹעֲלִי הַיְמָנִית מְצִיֵּצֶת
כָּל כֶּךָ בְּנַחֲת, כָּל כֶּךָ חֲכָמָה. בְּדִיוֹק מִנְּגִינָה
מִמְזֶמֶן לֹא שְׁמַעְתִּי צְעָדִים שֶׁל מִי
אוֹ עֲרִיסָה שֶׁל מִי מִתְנוֹעֵעַ
בְּנֹעֲלִי שֶׁהַיּוֹם מְצִיֵּצֶת
בְּדִיוֹק אֶת הַמְּנִגִּינָה שֶׁל מִי
שִׂוְדָע לְאֵן הוּא הוֹלֵךְ
אָהָה, יוֹדָע יוֹדָע יוֹדָע.

Steps

I'm walking, and my right shoe squeaks
with such pleasure, such wisdom, with the exact melody
I haven't heard in so long
the footsteps of who
or whose cradle is rocking
in my foot sole
inside my shoe today squeaking
exactly the tune of he
who knows where he's going
alas, he knows he knows.

הַלְוִיָּה שֶׁל אָחִי

לֹא בַשָּׁבֶת הִלְבִּישׁוּ אוֹתִי חִלְצָה לְבָנָה שֶׁל שַׁבָּת
וְנִסְעֵנוּ לִירוּשָׁלַיִם לֹא לְטִיּוֹל

קִנּוּ לִי פְרָחִים שֶׁלֹא צוֹמְחִים בַּשָּׂדֶה
וְלִקְחוּ אוֹתִי לְמִקּוֹם צָפוּף

שֵׁם בְּרַחוּ הַשָּׁמַיִם
וְהַשֶּׁמֶשׁ סִתְמָה אֶת הָאֲזָנִים

בְּכִכָּר אֲטוּמָה אֲשֶׁה אֵימָה
הַתְקַרְבָּה עִם סִכִּין קָרְעָה צְנֵאוֹן

וְאַחַת רִצְתָה בְּאִגְרוּפִים לְשֹׁבֵר אֲרוֹן
צָעָקָה שֶׁהָאֵמָּה מַחֲכָה

שֶׁרִטָה הַפְּגִים חֲתָכָה נִתְחִים
טְרָפָה וְשִׁאָגָה קָרְעָה אֶת עֲצָמָה

הַרְבֵּה יְנִשׁוּפוֹת בְּמִשְׁקָפִים שְׁחוּרוֹת
צָוְחוּ כְמוֹ קֶטֶר נוֹסֵעַ בְּלִי אוֹרוֹת

בְּלִי פְסִים בִּיעֲרוֹת צָעֲקוֹת
מִתְנַגְּשׁוֹת בְּצָעֲקוֹת מַחֲכוֹת

גַּם אֲנִי צָעָקָה. מִי שֵׁם מִי שֵׁם יִשְׁמַע
אִם אֶקְרָא לְאָחִי שֶׁהִיא הִכִּי מִבְּטָחִי.

My Brother's Funeral

Not on the Sabbath they dressed me in white
and we drove to Jerusalem not to see the sights.

Bought flowers that don't grow in fields
took me to a crowded place.

There the sky ran away
and the sun blocked up its ears.

In a sealed-off square a terrible woman
approached me with a knife and ripped my collar

another wanted to smash the coffin
shouting that mother was waiting

she scratched her face ripped into pieces
clawed and roared tearing herself open

Hundreds of owls in black glasses on their eyes
shrieked like a train without any lights

on no tracks in a forest of cries
crashing into screams and I

a scream too. If I call to my brother
who will hear me who.

יונה

כְּאִשֶׁר תִּשְׁמַע מִן הַהַרִים צְפִירַת הַפּוֹגָה
אֶפְרַח מִן הַצֹּהַר
לְנַחֹת עַל צִמְרַת הַחֲרוּב הָרֵאשׁוֹן.
רֵיחַ זְכוֹרוֹתוֹ יִפְרִיחַ מִמְּנֵי לְשַׁעַה קְלָה
תּוֹלְדוֹת קַנָּיִם הַרוֹסִים
וְגוֹזְלִים מְנַפְצִים.

Dove

When the sirens of ceasefire are heard in the hills
I'll fly out the ark window
to land on the top of the first
carob tree I see, its sperm fragrance
will free me for a moment from
the history of ruined nests
and shattered fledglings.

מגדל בתבץ

וילך אבימך אל-תבץ ויחן בתבץ וילכדה. ומגדל-עז היה בתוך העיר וינוסו שמה כל האנשים והנשים וכל בעלי העיר ויסגרו בעדם ויעלו על-גג המגדל, ויבא אבימלך עד-המגדל וילחם בו ויגש עד-פתח המגדל ושרפו באש. ותשלך אשה אחת פתח רכב על-ראש אבימלך ותרוץ את גלגלתו. (שופטים ט 50-53)

סוֹבֵב סוֹבֵב הַרְכָּב

פֶּלַח אֶבֶן רֵיחִים כַּמָּה שָׁנִים שְׁתַּקְנוּ.

אִישׁ לְמִקוֹמוֹ הִלְכוּ יִשְׂרָאֵל

אוֹתִי לְבִדִי עַל גַּג הַמִּגְדָּל הַנִּיחוּ.

מִי יַעֲלֶה עַל מִגְדָּל בְּיָמַי שֶׁל עֵמֶל

בְּיָמַי חַמִּים שֶׁל עֵמֶל מִי יַעֲלֶה עַל לְבוֹ

לְהַשִּׂיאוֹ מִמֶּנֶת חֶלְקוֹ?

הִיוּ צְפוּפִים כְּגִרְעֵינִי שְׁעוּרִים בְּשֶׁק

נְטַחְנִים בְּאַחַת סוֹבֵב פֶּלַח רְכָב

אֲנָשִׁים עִם נָשִׁים וְכָל בְּעָלֵי הַשְּׂדוֹת

כִּפְשָׁע בְּיָנֵם וּבֵין הָאֵשׁ יַחֲדוּ.

וְצָרִיחוֹת הָעוֹרְבִים. וְהַיְלָדִים.

אֵל עַל גַּג הַמִּגְדָּל צָעַקְתִּי.

שֵׁם לְמִדְתִּי לְצַעֵק.

רַעְדָה אַחְזָה אֶת אֶבֶן הַרֵיחִים

בְּיַדִּי בָּא בָרֶק בְּבִרְזָל

רַעְדָה דְּהֶרָה בְּתוֹךְ מַעֵי

שְׁנֵי כְּסוּסִים בְּרֶכֶב בְּרִזָּל

צָעַקָה הָאֶבֶן הַנִּבְעָרָה

כְּמוֹ וְלָד בְּיַדִּי מִיְלֻדוֹת זְקֵנוֹת.

שֵׁם רְצִיתִי לְשִׁיר.

The Tower of Tevets

And a woman dropped an upper millstone on Avimelech's head, and cracked his skull. He cried out to his attendant, "Draw your dagger and finish me off, that they may not say, 'A woman killed him!'" So his attendant stabbed him, and he died."

- Judges 9: 53-54

A song for a tower which was in Tevets
I'll sing a song for this power
I wish were mine.
Turning and turning the millstone
how many years have we kept silent.
Who will ascend the tower in days of hard labor
in these hot days of labor who will think
of carrying it away from its fate?
In their distress they were like barley seeds
as crowded as barley seeds in a sack
men and women and all the field-owners together
one breath away from the fire
ground into one by the turn of a millstone
millstone how many years have we kept silent.

And the screeching of ravens. And the children.

Aah I screamed on the roof of the tower of Tevets
there I learned to scream.
A trembling seized the millstone
lightning entered the iron through my hands
a trembling galloped in my bowels
my teeth like horses in an iron chariot

the foolish stone screamed
like an infant in the hands of ancient midwives.

There I wanted to sing.

פֶּלֶשְׁתִּין

במטה הצרה הזאת
ליד קיר חמר מלא שקערווריות
מחלות לעכבישים ושוממיות
אם אתהפך אפל לימים.

במטה הצרה והקשה הזאת
האם באת לדעת אותי, יא חביבי
או לנפץ את ראשי
ואת ראש עוללי אל הכתל?

Falestine

In this narrow bed
beside a clay wall of tiny furrows
tunnels for spiders and lizards
if I turn over I'll fall into the sea.

In this hard and narrow bed
have you come to know me, *Ya Habibi*,
or to smash my head
and the heads of my nurslings
against the wall?

שֶׁלַחַן מִטְבַּח

כָּבֵד צְהָרִים בְּמִטְבַּח
הַכֹּל עָרוּךְ פָּנִים אֶל פָּנִים
עַל הַשֶּׁלַחַן זֶה בְּצַד זֶה
הַמְזַלֵּג שְׁלִי כְּמַעַט נֹגַע בְּסַכִּין שְׁלֹךְ.
קִצּוֹת שְׁעָרוֹתַי סְמוּכוֹת לְעֵרֶק צְוֹאֲרֶךְ.
הַמְאֹרֵר מוֹצִיא וּמְכַנֵּס לְרֹאשׁ שְׁלִי
אֲוִיר שְׁלוֹק מִהָרֹאשׁ שְׁלֹךְ.
גַּם אֲנִי רוֹאֶה אֶת הַסְּדָקִים
עַל שֶׁלַחַן הַמִּטְבַּח, כְּבֵד,
יֹתֵר יֶשֶׁן מֵאֲשֶׁר חָדַשׁ.
גַּם אֲנִי רוֹאֶה אֶת רַגְלָיו הָעֵבוֹת.
קַח אֶת הַסַּכִּין. תִּפְרֹס לֶחֶם.

Kitchen Table

It's already noon. In the kitchen
everything is laid
on the table edge to edge.
My fork almost touches your knife.
The ends of my hair are near the vein in your neck.
The fan moves the steaming air
from your head to my head.
I too see the cracks
in the heavy kitchen table,
more old than new.
I too see its thick legs.
Take the knife, slice the bread.

In the Crush
(1990)

ובצפיפות

ובצפיפות של המון ממהרים דימם פנימה
ובטלטלה הבטלה המטמטמת
פתאום יד של אשה נכריה ממשששת
את אריג השמלה שתפרה לי אמי
ושואלת למחירו
ואינה חדלה לשאל בלילות
שורטת באריג בצפרנים סדוקות
מעבירה בעורי
ממשששת במבינות
באצבעות דקורות של תופרת קצרת ראי
דקת שפתיים וחורת
והיא גוזרת וגוזרת.

And in the Crush

And in the silent crush of a crowd rushing in
amid their idle and maddening push and pull
a strange woman suddenly touches
the fabric of the dress my mother sewed for me
she asks what it costs
and she never stops asking, all night long
she fingers the fabric with cracked nails
scratching my skin
with the knowing
pricked fingers of a short-sighted old seamstress
pale and thin-lipped
as she snips and trims.

נולדנו כאן

נולדנו כאן
להיות צעירים
בארץ צעירה
בלי סבים, סבתות והורים
בלילה
בבית הילדים
עמד במרכז החלל
סיר אמיל גדול
מצפה שיתמלאו צפיותיו
ובחונן, ליד חדר האכל
השתרע הדשא הגדול
?חוריו קצרי השרשים
ממהרים להצטופף יחדו.

We Were Born Here

We were born here
to be young
in a young country
with no grandparents,
no parents at night
in the children's house
a large enamel pot
stood in the middle
of the space
waiting to be filled
and outside, near the eating hall,
the great lawn stretched out
short-rooted blades of grass
crowding together.

זְכוּרֹן יְלָדוֹת

הַשָּׁפָה הַשׁוֹפְעַת, שֶׁפֶת הַסּוּד שֶׁל הָאִמָּהוֹת
כְּאֶשֶׁר הֵן מְצַחֲקוֹת בְּצַהֲלַת יְלָדוֹת מְגַדְלוֹת נְעָלִים
מְדַשְׁדְּשׁוֹת בְּדַשְׁנֵי גֹן הָעֵדֶן הַלּוֹעֵז
בְּצִלְלִיָּה הַיִּנְקָתִי אֶת יְלָדוֹתַי הַשְּׂתוּפִית
כְּשִׁמְחָשְׁכִים נוֹבְחִים בְּלִי קוֹל זָחֵלוּ בְּעֵד חוֹרֵי הַכֶּלֶה
וְנִכְנְסוּ לְשֹׁכֵב לְצַדִּי
בְּאַחַת מִמְטוֹת הַבְּרֹזֶל הַלְּבָנוֹת שֶׁל בַּיִת הַיְלָדִים.

בְּלַחַשׁ מִתְחַנֵּן נְסִיתִי לְעוֹרֵר
אֶת חֲבֵרְתִי רַכַּת הַלְּחִיִּים
שֶׁנִּדְבָר בְּשָׁפָה שֶׁל הַגְּדוֹלִים
וְאִף אֶחָד לֹא יָבִין.
אָבֵל הִיא הַתְּעַקְשָׁה לְחַלֵּם עַל אָבִיָּה
שֶׁהִיא מְגִיֶס לְבְרִיגָדָה כְּבָר שְׁנַתִּים
לֹא בָּא לְהַגִּיד לָהּ לִילָה טוֹב.
אִז הַיִּנְקָתִי לְבִדִּי בְּשָׁפָה הַסּוּדִית אֶת הַחֲשׁוֹךְ
שֶׁצִּי'ה מִשָּׁה דָּשָׁה קֶשָׁה, שֶׁפָּה מְלֵאָה שׁוֹחַד
שֶׁהַחֲשׁוֹךְ הַגְּדוֹל יִכַּל לְהַבִּין.

A Childhood Memory

The secret, overflowing language of mothers
laughing like little girls in grown-up shoes
trampling through the affluent fields of their mother tongue -
I nursed on its notes in my communal childhood
when the quietly barking darkness crept through the holes
in the mosquito netting and came to lie beside me
on one of the white iron beds of the children's house.

In pleading whispers I tried to wake
my soft-cheeked friend
so we could speak secrets in the grown-up language
only we would understand.

But she stubbornly continued to dream
of her father, away in the army
two years already and he never came
to kiss her good night.

So *alone* I nursed darkness on the secret tongue
dasha masha kasha, a cajoling language
the **grown-up** darkness could understand.

"grown-up" doesn't make sense – two lines earlier darkness is being nursed,
re a baby. metaphor is mixed and confusing. what was it before... note:
changed order of third to last line, for greater clarity

שיר ישן ו-12 הרהורים על יונה

יונה פרועה פעורת מקור ביום שרב
ליד שגרי הבשר שהותיר הפלב.
מנקרת, מקרקרת, עם נמלים
נצה קאחד הנצים.

1

היית מקסימה
כשהיו לך ריסים רוטטים
וצואר ענג
וכלך נחפית בכסף
תמים.

2

היית מעקבת מלאך?
נח פך
בנד חולמת
להפריח
שלוש שלום.
למה רצית את לצאת מהצהר?
רצית להביא הביתה עטור?
משכה אותך השממה הפחלחלה
שנראתה כמו טהר?
התחשק לך להתעלף ממחלטות?

3

עורך לבן מדי.
השמש של ירושלים
תלטף אותך יום שלם.
שבוע לא תוכלי לישון מהפניות.

4

שנים שנים יצאו מן התבה
ממצמצים.
לא מיד התחילו לטרף.

5

הוכחת שהמבול לא חסל את שרשי הזיתים.
עמק יותר באדמה הזאת שרש הרע.
על איזה תפוח סדום את עושה אהבה?
על מה את בונה?

6

לבנות קן
לשמר על הגוזלים
מאח
מנץ
מרוח בעץ
מהברק
מהדבורה
מעין-הרע
ממגפה
ממכת בכורות
מנות במלחמה
מיונים אחרות
מאחיהם הגוזלים
ומעצמם.

7

והארץ מלאה נמלים
שחורות, לבנות וכותבות,
מהן מעופפות ומהן בונות קנים.
הכנסי, יפרשו עליך כנף,
להשתתף בשיתתן העוקצנית
למצא משפחה.

8

תספרי כמה נשארו לך בבית.
תלמדי לצרח.
תרצי לנקם.

גְרוּגֵךְ יִתְחַזֵּק וַיִּתְקַשֵּׁת .
קוֹלְךָ יִתְעַבֶּה.

9

סִפְרוּ שְׁשֹׁמְרָה עַל הוֹפְעָה יוֹנִית
גַּם בְּחֹדֶר הַמַּיּוֹן, לַמְרוֹת
הַהֶקְרָנוֹת, הַחֲדִירוֹת וְכֹל זֶה.
אַחֵרִים סִפְרוּ עַל שְׂאֵגוֹת
דּוֹקָא כְּשֶׁהִטְפוּל נִגְמַר.

10

תִּצְאֵי כְּבָר מֵעֲצָמְךָ, יוֹנָה מִפְּנֵקֶת!
תִּהְיִי מְקוֹרִית דּוֹקֶרֶת.
תִּרְקְדִי בְּקֶצֶב הַחֲדָשׁ!
תִּתְלַקְדִי עִם כַּח מִנְחָם!
תִּצְבִּיעִי עִם הָרֹאשׁ אֶל הַקִּיר
כֵּן.

לְמַדּוּ אוֹתְךָ לְסַמֵּךְ רַק עַל הַטְרוּף.

11

וְעַכְשָׁו תִּפְתַּחֵי אֶת הַטְלוּיִזְיָה:
נְשִׁים מְכַל הָעוֹלָם מִגְנוֹת אוֹתְךָ
צוֹעֲקוֹת "עֲרַבְיָה פִּלְסִתִּין" בְּלִהְקָה.
הֵן צְעִירוֹת וַיְפֹת-נֶפֶשׁ מִמֶּךָ.
אֶת שֵׁם, כְּמוֹ בְּמִרְאֵה דוֹבְרֵת,
נוֹאֲמֶת עַל שְׁלוֹם וְאַהֲבָה בְּקוֹל צְרוּד
מִנְקֶרֶת, מְקֹרְקֶרֶת, נֹצֵה כְּאַחַד הַנְּצִים.

12

מִתִּי יִשְׁבְּתִי עַל הַמְדְּרָגוֹת הַחַמִּימוֹת בְּרוּחַ,
הָאֲוִיר הֵיךָ מְלֵא זְרַעוֹנֵי סְבִיוֹנִים,
הַכְּלָב רוֹבֵץ לְצַדִּי שֹׁבַע וּמְלִטּוֹף,
יוֹנָה פְּרוּעָה, פְּעוֹרֶת מְקוֹר
מִזִּיזָה בְּמִקּוֹרָה אֶת צִלְחַת הַפֶּחַ
קְרוּבָה אֵלַי מְאֹד.

An Old Song and Twelve Reflections on a Dove

A wild dove, wide-beaked in the heat
near the dog's leftover meat
pecking, cackling, quarreling
with the ants, like a hawk.

1.

You were lovely
with your fluttering lashes
and delicate neck
all covered in pure
silver.

2.

Were you actually an angel?
How easy it is
to wave a dreamy hand
and make peace fly: *Shalom,*
Peace unto you.

Why did you want to leave
through the hatch?
To come back adorned?!
Were you pulled by the pale blue emptiness
that looked like purity?
Did you want to faint
from the absolute?

3.

Your skin is too white.

The Jerusalem sun will caress you

one full day.

You'll not sleep for a week from the burns.

4.

Two by two they came out of the ark

blinking.

It wasn't right away that they started

tearing each other to pieces.

5.

You proved that the flood did not destroy

the roots of the olive tree.

The roots of evil grow deeper in this earth.

What apple of Sodom are you eating now?

Where are you building your nest?

6.

To build a nest

to guard the fledglings

from the owl

from the hawk

from wind in the trees

from the lightning

from bees
from the evil eye
from disease
from the plague of the firstborn

from death in war
from other doves
from their fledgling brothers
and from themselves.

7.

And the land was full of ants
some flying, some writing, some building nests.
Come in, they'll spread their wings over you
so you join in their stinging conversation,
find a family.

8.

Count how many children are left.
Learn how to scream.
You'll want revenge.
Your throat will toughen.
Your voice thicken.

9.

They told how she maintained her dove-like look
even in the emergency ward, in spite of
the radiation, the infusions, and all.

Others spoke of screams
after the treatment was over.

10.

Get over yourself, spoiled dove!
Be sharp and piercing.
Dance to a new rhythm!
Fortify yourself with a comforting force!
Vote with your head to the wall.
They taught you to trust only madness.

11.

And now turn on the TV:
women from all over the world are denouncing you
shouting in unison *Arabieh Falastin!*
They are younger, nobler than you.
There you are, as in a talking mirror,
speaking about love and war in a hoarse voice
pecking, cackling, quarreling
like a hawk.

12.

When did I sit on the warm steps
the air full of dandelion seeds,
the dog stretched out beside me, well-fed and petted,
A wild dove, beak wide open, shifting the tin plate
with her beak, very close to me.

הִרְאָה לִי

הִרְאָה לִי שׁוֹב אוֹתָן הַתְּמוּנוֹת
שֶׁל אֲנָשִׁים בְּמִכּוֹנֵי סְגוּרָה.
אֲנִי צְרִיכָה לְהִיּוֹת מוֹכֵנָה.
עֵינַי שֶׁל יָלֵד מִתְּבוּנָה בְּפָנִים מְרֻסָּקוֹת שֶׁל אָחִיו הִרְאָה לִי.
אֶל תְּכֵסָה עֲרַמַּת גּוֹיּוֹת חְרוּכּוֹת.
אֲנִי צְרִיכָה לְהִיּוֹת מוֹכֵנָה.
לֹא בְּחִלּוּמוֹת, לֹא לִפְנֵי הַשָּׁנָה,
כְּמוֹ שֶׁהֵייתִי נִהְרָגֶת עִם אָחִי בְּמִלְחָמָה הַהִיא,
לִילָה לִילָה קְרִבִי מוֹקָאִים מִבְּטָנִי
רְמָשִׁים מְדַגְדְּגִים בָּהֶם
וְקוֹלֵי מְשִׁתָּק.
הִרְאָה לִי בְּהַקֵּץ, בְּטִלְוִיזְיָה,
אֵיךְ אוֹמֵר אָב קִפְצֵי מֵהַחֲלוֹן וְרוֹצֵי.
אֵיךְ אָדָם אֶקְדַּח אוֹיֵב אַחֲזוֹ.
הִרְאָה לִי אֵת זֶה שׁוֹב.
אֲנִי צְרִיכָה לְהִיּוֹת מוֹכֵנָה.

Show Me

Show me again those same photos
of people trapped in a car.

I need to be ready.

Show me the eyes of the boy looking at his brother's crushed face.

Don't cover the pile of charred corpses.

I need to be ready.

Not in dreams, not before sleep,
as I used to get killed with my brother in that war,
night after night puking my battles,
maggots crawling up my belly
my voice paralyzed.

Show them to me while I'm awake. On TV.

How a father says to his daughter *jump now, flee*.

How one grabs the gun of his enemy.

Show it to me again.

I need to be ready.

במשא ומתן

במשא ומתן, אָנָא, בְּכָל זֹאת
בְּקִצַּת מִתֵּן. זֹאת הַפְּעוּלָה הָאֲצִילִית
שְׁבָה עֵסֶק מִחֲמַד בְּרִקִיעַ הַשְּׁבִיעִי
מְלוֹה בְּחִיּוֹךְ סִפְקָנִי שֶׁל מוֹסָה:
"הֵם לֹא יַעֲמְדוּ בְּזָה. לְמַד מִנְסִיוֹנִי".
וּמִסְפָּרֵת אֲגֻדַּת הַמַּעֲרָאג' שְׁכַךְ,
בְּחִשׁוּבֵי חֲמֵשׁ פְּחוֹת חֲמֵשׁ פְּחוֹת חֲמֵשׁ
מִחֲמַד הַנְּבִיא נוֹלָד וְהַתְּקַדֵּשׁ.

אֲבָרְהָם אָבִינוּ הִיָּה אָבִי הַמִּתְמַקְחִים.
הוּא לֹא צָרַב אֶת לְשׁוֹנוֹ בְּגַחְלִים
וְלֹא אָכַל עוֹגוֹת צוּאָה. הוּא לֹא נִצְלַב
וְלֹא הִלֵּךְ עַל מַיִם. בְּחִשׁוּבֵים הִיָּה עוֹסֵק
חֲמֵשׁ פְּחוֹת חֲמֵשׁ פְּחוֹת חֲמֵשׁ
כְּשֶׁנִּסָּה לְשָׁמֹר עַל מָה שְׁיֵשׁ.

וּבְכֵן מִשָּׂא וּמִתֵּן, הֵה בְּמִשָּׂא וּמִתֵּן
נִהַל אֶת עוֹלָמְךָ, רִבּוֹן,
לְמַד אֶת הַנְּשִׂמָה לְהַתְמַקֵּחַ.
אַל תִּדְקַדֵּק בְּסִפְרוֹת הִירְקוֹת הַחֲתוּמוֹת עַל הַזְּרוּעוֹת
נוֹשְׂאוֹת הַפְּקֻלָּאוֹת, שְׁעָה שְׁנִתְנַהַל עַל הַגְּשָׁרִים הָעֲצוּבִים
שֶׁל דָּם שְׁבִין הָאֵלֶף הַשָּׁנִי וְהַשְּׁלִישִׁי לְסִפְרֵתָם.

Bargaining

In give and take, as they say,
please give a little – that is the noble act
Muhammad practiced in the Seventh Heaven
under Moses' skeptical smile:
"They'll never withstand it. Take it from me."
And thus, the fable tells us,
in calculations of five minus five minus five
Muhammad was born and in sanctity survived.

Our forefather Abraham was the prince of hagglers.
He didn't scald his tongue on hot coals
and didn't eat dung-cakes. He wasn't nailed to the cross
nor did he walk on water. He was busy in the act
of calculating five minus five minus five
while trying to protect the rest of life.

So haggle, O Lord, haggle.
Manage your world by
teaching the soul how to bargain.
Don't look too close at the green numbers branded on forearms
carrying bundles across the sad bridges
between the centuries of blood, over the flood.

על שפת הים של תל-אביב

על שפת הים של תל-אביב אני רואה
הם ועוד הם.
המית המון חסר פרצוף
נגרר על הרציף הצר.
תסתכלי, אתה אומר, כמה יפה
הים רוחץ להם את הפנים
והנשמה מתישרת להם ברוח.
תרגישי איך הם נמשכים אל הספון
המתנדנד הזה, מרחרחים
את המרחק ואת הגבה,
אתה אומר ואומר ואתה
יפה מהים.
עיניך רחבות בהרבה.

On the Tel-Aviv Beach

On the Tel-Aviv beach I see
them and more of them.
A faceless crowded moan
pulled to the narrow pier.
Look, you say, how nice -
the sea is washing their face
and their soul straightens in the wind.
Feel how they are drawn to that rocking
deck, sniffing the distance and height,
you say and say again and you
are more beautiful than the sea
your eyes much wider.

שִׁפְתָיו

שִׁפְתָיו שֶׁל הַגֶּבֶר כִּה רַכְּרוּכוֹת הֵן
כְּמוֹ בֶטֶן שְׂקוּפָה שֶׁל גּוֹזֵל זְרוּק
זֶה הָיָה הַדְּבָר שֶׁהַחֲרִידָנִי
עַתָּה נָעַר לְרֵאשׁוֹנָה נִשְׁקָ לִי.

הַרְשִׁי לִי הַיּוֹם, יְדִידָתִי הַעֲתִיקָה,
לְשַׁבַּח אֶת יָפְיוֹ שֶׁל צְנֹאָר הַבְּרָבוּר
לְלַטֵּף אֶת גְּאוֹתוֹ הַמִּתְעַנֵּגָת.

אֵל תִּפְרִיעֵינִי לְהַלֵּל אֶת הַרֶךְ הַבּוֹרַח
הַפּוֹרַח בְּמִסְתָּרִים
בְּתַכּוּנָתוֹ שֶׁל הַגֶּבֶר
אוֹחֵז מִטָּה הַשֶּׁקֶד.

That the Lips

That the lips of a man are as soft
as the transparent belly of an abandoned chick
was what terrified me when a boy
kissed me for the first time.

Allow me today, ancient Goddess,
to praise the beauty of the swan's neck
to caress its pampered pride.

Don't stop me from exalting the fleeting softness
that blooms in secret
of the man grasping now
the almond staff.

לאה יולדת

כל ימיה היתה נתקלת, מבקשת סליחה, מתאמצת
לחייך, מעניקה מתנות עטופות יפה.
וכשלא מצאו חן היתה זועפת, בוכה.
מול המראה מדדה עכוס של נערות יפות
וכשלא מצא חן – מה נותר כי אם
לרמות, אחר כך להתנדדות, ושוב, מה לעשות, לבכות.
בהריונה תפחה כמו על שמרים.
שמרי, אמרו לה הנשים הזקנות,
על עצמך שמרי.
השמינה, אמרו הצעירות.
אבל עכשו היא ממש צועקת, רע לה מאד.
קורעת את המצעים, שואגת שנואה שנואה.
ופתאם היא דוחפת בכל כוחה את גלגל הרחיים
של מי עם כבד מנשא
לאט בהתחלה, באנקות, אחר כך
כבר דוחפים אותה והיא נטחנת בצעקה אחת
לעשרה תינוקות של יעקב.

Leah Giving Birth

Her whole life she stumbled, apologized, struggled
to smile, bestowing beautifully wrapped gifts.
And when they weren't well-received she'd go into a rage.
In front of the mirror she'd measure the swaying pace of the pretty girls
and when her stride wasn't pleasing – what could she do but
deceive, then confess, and again, what was left but to weep.
Pregnant, she swelled up like yeast.
Take care, the old women told her,
take care of yourself.
She's gotten fat, the younger ones said.
But now she's really screaming. She's in terrible pain.
She rips up the sheets. She roars *despised despised*.
And suddenly, with all her might, she pushes the grindstone
of a nation too heavy to bear
slowly at first, with groans, then
they are pushing her and in one shout she is ground
into ten babies of Israel.

זו אני

זו אני בזהירות ובנשיקה רכה ומהירה
זו אני המעירה אתכם מחלומות
ומסירה את השמיכה מעל שנתכם המתוקה
כמו חלה זה עתה אפיתי.
אח, השנה המאירה של ילדי
במו ידי אני בוצעת אותה, תולשת
ומפוררת בין הבקרים החרפיים
החולפים מעל ראשינו
כמו עדת דרורים אפרים
בצפצוף מלא צפיה.

It's Me

It's me who carefully and with soft, quick kisses -
it's me who wakes you from your dreams
pulling the blanket off your sleep sweet
like a challah fresh from the oven.
Ah, my children's light-filled sleep -
with my own hands I break it, crumble
and scatter it among winter mornings
that pass over our heads
like a flock of grey sparrows,
their chirping filled with expectations.

הַתְּפִּירוֹת

כְּשֶׁאֲנִי פּוֹשְׁטָה אֶת יָדִי לְלֶטֶף אֶת רְאֵשֵׁיכֶם
כָּל הַשְּׂעָר, שֶׁהִיא מִתְלַתֵּל וְרַךְ, מִתִּישֵׁר וּמִתְעַבֶּה
וְרֵיחַ הַיְּנִקוֹת שֶׁהֵייתִי שׁוֹאֶפֶת מִמֶּנּוּ לְשִׁכְרָה,
מְעַרְבֵב בְּשֵׁאֲרֵי דָמִי, הוֹלֵךְ וּמִתְאַדָּה.

כְּשֶׁאֲנִי פּוֹרְשֶׁת אֶת יָדִי לְלֶטֶף אֶת רְאֵשֵׁיכֶם
הֵם גְּחִים מְחִיקִי, גְּבֵהִים וּמִתְרַחֲקִים,
וְנִשְׂאָרִים תְּלוּיִים בְּתוֹךְ כְּפוֹת יָדִי
כְּמוֹ תְּאֵנִים הוֹלְכוֹת וּמִבְּכִירוֹת.

כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹלַחַת אֶת יָדִי לְלֶטֶף אֶת רְאֵשֵׁיכֶם
כְּשֶׁאֲנִי מְנַסֶּה לְאַחֵז בָּהֶם, לְתַמֵּךְ אוֹתָם בִּי,
הֵם נֶעֱשִׂים נְפוּחִים, מְעֵלִים קְרוּם,
וּלְפִתַּע נוֹגְעוֹת אֶצְבְּעוֹתַי בְּזִיפִים.

כְּשֶׁאֲנִי פּוֹתַחַת אֶת יָדִי לְלֶטֶף אֶת רְאֵשֵׁיכֶם
הֵם נִפְזָרִים מִתּוֹכִי לְאַרְבָּעָה עָבָרִים
הֵם מוֹשְׁכִים אֵלַיָּהֶם שׁוֹעֵלִים וּפְרָפְרִים
הֵם מְסוּבְּבִים אֶת הָעוֹלָם בְּרִיחוֹת לֹא מְכָרִים.

Stretching Out

When I stretch out my hands to caress your heads
the soft, curly hairs straighten and thicken,
your odors laced with my blood slowly vanish.

When I reach out my hands to caress your heads
they bloom from my lap, bursting tall –
all that's left in my fingers are soft falling figs .

When I send out my hands to caress your heads
keep them close and hold them to me,
they coarsen suddenly with bristles and beards.

When I open my hands to caress your heads
you fly to four winds, far and wide,
attracting wild foxes and butterflies.

הבאתי לך

הבאתי לך חתולה שחורה ולבנה מן הרחוב
כדי שתראי דרכיה, בתי.
הנה היא על השמיכה הרכה
של מטתך, ממרקת צפרניה
כוססת ומקרצפת כל שערה בפרותה
מלקקת בלשונה את ערותה.
לאט לאט נעצמות עיניה בשמש החרפית.
ובצהרי היום, כשאתן קמות יחד משנתכן
היא מתנערת ויוצאת לצוד שממית ורודה.

ומדוע, נערה, את עונדת את כל תכשיטי
ועיניך זולגות דמעות?

I Brought You

I brought you a black and white cat from the street,
my daughter, so you could study her ways.
Here she is on the soft blanket
of your bed, polishing her nails
scrubbing and scraping every hair of her fur
licking her whole body with her tongue.
Slowly, slowly, her eyes close in the winter sun.
And at noon, when you wake together from sleep
she shakes herself and goes out to hunt a pink lizard
and why, my daughter, why are you wearing all my jewels
and why are you weeping?

רק הירק

לגבריאלה

רק הירק השקוף לשמש של עלה הגפן
הירק הנמס בזהב, הנמס לאטו
ונמצץ באויר נעצם עינים בתנודות ראש מאשרות אשר נוסע שכור
של עלה גפן אחד מתפשט את ירקותו מרצון
סומא להנשא
על האויר המזהב, המצלצל, של סוף
מוצקיות הקיץ.

Only the Green

for Gabriela

Only the green of the grape leaf transparent to the sun
the green melting in gold, slowly melting
and sucked in by the air eyes closed with nods of the head affirming happiness
the drunkard travels
of a single vine leaf spreading its green willingly
blindly to be carried
on the golden and ringing air of the end
of summer's troubles.

תצַעֲקִי

תצַעֲקִי, כְּבִשָּׂה אַחַת
מִטְּמָטְמֵת מַחֲשָׁפִים. תצַעֲקִי
כְּבִשָּׂה, קִלְקַלְתְּ אֶת הַשַּׁבָּת
בְּכָל אֲזוֹר הַתְּעִשְׂיָה הַחֹל נַח נָקִי, נְאוֹר,
נוֹצֵץ בְּכַפְתּוֹרֵי זָהָב, מַחְלִיף לַחְלִיפָה בְּזוֹ'
עַם כִּיסִים. וְלָמִי בְּשַׁבַּת בְּבִקְרָה וְלָשֵׁם מִה
כְּבִשָּׂה אַחַת סְגוּרָה בְּנִגְרִיָה
לוֹחֶכֶת נְסֻרָת מְגוֹלְלָה, מִשְׁתַּגַּעַת
מִגְעָגוּעִים לְמִים, גַּם כִּי תֵלֵךְ
בְּכָל הַנִּגְרִיָה אֵין נֶפֶשׁ חַיָּה וּבְכָל אֲזוֹר הַתְּעִשְׂיָה אֵין קוֹל,
אֵין כָּל קוֹל מְלַבְדָּה, שְׁמַקְלָקֶלֶת לְךָ אֶת הַשַּׁבָּת
בְּצַעֲקוֹת מְנֻסָּרוֹת.

Cry Out

Cry out, sheep
dumb in the darkness. Cry out
Sheep, you've ruined the Sabbath.
In the industrial zone the sand lies clean, shining,
sparkling with golden buttons, changed into a beige suit
with pockets. And for whom on the Sabbath and why
does one sheep locked in a carpentry shop
lick the rolled sawdust, going crazy
sick for water. Even if you walk
through the whole carpentry shop there's not

a single soul there or in the entire industrial zone, no voice
but hers, ruining the Sabbath
with bleats full of sawdust.

אח, החיק הנורא

אח, החיק הנורא של חסידות ננערוות כמפרשים
קורא במפרש: סתו, וכבר לא ממאן
נהמת כנפים מפרנסות לפנות בקר
מתחת לעור התופח עד להתפקע
באזני. אזני! שפתי! עד מתחת לשרשי צפרני
מהמת המראה
ופרוסות לחם נשרף חי
ממלאות עשן מחניק את הבית
הנם בחיקי.

Ah, the Terrible Bosom

Ah, the terrible bosom of storks unfurling like sails
declaring clearly: Autumn, and we'll not refuse
the roar of wings beating before morning
under the swelling, almost bursting, membrane
in my ears. My ears! My lips! Under the roots of my nails
the commotion of new flight
and slices of bread burnt alive
fill the house asleep in my bosom
with thick smoke.

שיר סתו

הקיץ הולך ונגמר. התמרים.
הילדים כבר שחמים ודביקים למאכל
צפרים, פרפרים.

עוד ברמונים חורים, מחספסי קלפה,
קהל פרדות ממהרות להתאסף בתאים צפופים
מתמלאות בחריצות חמצמצות ורדה בלתי-מאשרת
מקימות מחתרת עצומה תובעת
לתסס בסתו.
ראה: על ראשם מסמיקים כתרים.

A Song of Autumn

Summer is ending. And the dates.
The children are already brown and sticky
for birds and butterflies to taste.

In the pale, rough-skinned pomegranates
an assembly of seeds is hastily gathering in crowded cells
filling up with the diligence of pink and rebellious acerbity
fashioning a vast underground which will
overflow in autumn.
See: blushing crowns on their heads.

שיר זמר

שלחן מטבח שהצבתי
היה לי לארץ אויב
הרצפה שבתוכה רצפתי
היתה לי לארץ אויב
הקירות בחלבי טיחתי
היו לי לארץ אויב
ארץ להחיותה נולדתי
היתה לי לארץ אויב
איככה חיים בארץ
היתה לארץ אויב.

A Song

The kitchen table I set up
has become enemy land.
The floor in which I was grouted
has become enemy land .
The walls plastered with my milk
have become enemy land.
The land I was born to renew
has become enemy land.
How does one live in a land
that became enemy land.

המקום שתעזב

המקום שתעזב אותו לזמן-מה,
למלחמה זמנית של השרדות, נאמר,
הוא לא ישאר כמו.
מרחוק יתרוצץ זנבו הקצוץ של הכלב הזקן,
יבקע בכיו של התינוק שגחנק בעשן של התנור הזול.
לעיניך תגתח האשה המשעממת לשנים עשר נתחים
שישחלו על שפודי הברברים ויאכלו לעיניך,
נוטפי שמן ובשם.
סוסיך המתשים יחצו עד בטנם ים אדם.

The Place You'll Leave

The place you'll leave for awhile -
say, for a temporary war -
will not stay the same.
From far off, the old dog's tail will wag like a yellow torch.
The crying baby will choke on the fumes from the cheap stove.
The boring woman will be cut into twelve white pieces
to be skewered on the barbarians' roasting spits
and devoured before your eyes
dripping oil and perfume.
Your tired horses will cross a red sea
as high as their bellies.

קליבות

מִיד הַחֲזַקְתִּי אֶת הָאִישׁ, הַדַּקְתִּי אוֹתוֹ, לְחֻצְתִּי אֶת חֲלָקָיו בְּכָל שְׂרִירֵי בִטְנִי,
כְּמוֹ נֶגֶר, אֲחֲרֵי שֶׁהִלְבִּישׁ אֶת כְּלִיבוֹת הַמִּתְקַת עַל הָאָרוֹן שֶׁהִתְפָּרַק פְּתָאִים,
מִבְּרִיג וּמִבְּרִיג אֶת יְדֵית הַמְכָשִׁיר, וְנֶאֱנָק קִצַּת עִם הַדּוֹק אֵיבְרֵי הַפְּגִימִיִּים,
כִּכָּה הַדַּקְתִּי אֵלַי אֶת הָאִישׁ, בְּעִמְדָה, בְּכָל זְוִיּוֹת הַבְּרָזֶל שֶׁנִּמְצְאוּ בִּי,
כְּשֶׁהֲרוּפָא יֵצֵא וְאָמַר שֶׁהֵלֵד שְׁלָנוּ לֹא.

Vise

Immediately I grabbed the man, gripped him, pressed him to me with all my stomach muscles, the way a carpenter, after applying the metal vise to the cupboard that suddenly collapsed, twists and tightens the tool's handle, groaning a bit from clenching his guts, that's how I clenched the man to me, standing there, with every angle of iron in me, when the doctor came out and said our child was not

לא כמו קרקע שוקעת פתאום

לא כמו קרקע שוקעת פתאום
של רבע מגורים נבלע באדמה ואיפה נחיה
גם לא כמו רגל מגוף, מועפת
בנפץ אטום מונחת באמצע רחוב נעצר משתק
לא כמו אזור מוזר של חלל שחור
נגזר בזדון דומם מתמונת הנוף המפרכת במוזיאון
של ההפכה.

לא כך נעלמת לנו. לא כך אתה חסר.
כי אם בלוק של זכוכית מגדלת
שבתוכו אתה חנוט ומתנועע חרש
חוזר וחוזר על כל מה שהיית
חנוק וצועק בלי קול לעזרה
נצב מעתה סמוך מאד לעינינו
בינינו ובין כל הדברים שבעולם
בין כל הדברים שבעולם ובינינו.

Not Like the Ground Suddenly Sinking

Not like the ground of a whole neighborhood suddenly
sinking into the earth, leaving us wondering
where we will live,
and not like the leg from someone's body, tossed
in an explosion into the middle of a street
and resting there, paralyzed,
not like the strange region of black outer-space

cut with silent malice out of the familiar landscape
photo in the museum of our consciousness.

That's not how you disappeared,
that's not how you are missing.
But rather in a block of magnifying glass
where you are trapped, flailing silently
repeating again and again all that you were,
choking and voicelessly shouting for help,
now you are very near our eyes, planted firmly
between us and everything else in the world
between everything in the world and us.

שאלת אותי

שאלת אותי בכאב של מבגר למה את ממשיכה לעשן
ואני אמרתי ולמה הפסקת לנגן ודברתי על הקשיים
של הגמילה ועל העקשנות כמו עם מבגר
והבטחתי לך לא לעשן וקימתי
ואתה חזרת לעשות לי ממך מוסיקה
שצילייה היו ממלאים את הבית בסמים חיים.

עכשו אני מנסה להגמל מהנוכחות של מותך בידי
של חייך מרגע שרצייתי מאד ללדת אותך,
ברזון צהב צוחק, של העצב
שטרף את עיניך לנגד עיני,
של הרך, החיוכים, החכמה
והכח השקט
שבו נתתי לך לרמות אותי
וקשה לי כבר להבטיח לך או לקיים.

You Asked

Pained, like an adult, you asked me why I still smoke
and I asked why you stopped playing your music
and I spoke, as though with an adult,
about the difficulty of being weaned
from dependencies and of stubbornness
and I promised you not to smoke, a promise
I kept and you started again to make music of yourself
for my sake, its notes filling the house with life's essence.

Now I am trying to wean myself from the pain of any music
and from the feel of your death in my arms and your life
from the moment I longed to give birth to you,
my laughing yellow duckling, from the sadness
that ravaged your eyes before my eyes,

from the tenderness, smiles, wisdom
and quiet force
with which I let you deceive me
and it's hard for me now
to make you any promise
or to keep it.

הלום

בְּכִיּוֹר הַחֶרְסִינָה הַלְבָּן
מִצוּי הָיָה הַיֶּלֶד הַמֵּת
גּוּפוֹ שְׁקוּף, עֵדִין קְפוּא.
עֲצַמְתִּי אֶת עֵינַי וּבִסְכִּין הַגְּדוּלָה
חִתַּכְתִּי אֶת אֲצָבָעוֹתַי
מֵאֲצָבָעוֹתָיו הַמְּפֹשְׁרוֹת
שֶׁהִפְקוּ אֶת הַצֶּלִיל הַמְּלֶאכִי.

A Dream

There in the white porcelain sink lay
the dead boy, his body
transparent, still frozen.
I closed my eyes tight and with a long knife
cut my fingers loose from his fingers –
those fingers that made heavenly music
on the ivory keys.

העז

על הספסל באטליז בעיר המזרחית
ישב ראש לא גדול, מתלתל קצת,
של עז שחורה אחת
מאלו שמקפצות אצלם בקרסלים דקים
על קירות האבן של המדבר.
העין שלה הייתה פקוחה
ובעקר
עיפה.
העין שלה הייתה פקוחה
ועיפת
נפש.
העין שלה הייתה פקוחה
ובה העולם
של הורגים.

על המדרכה עמד גדי.
והעז – האם הייתה שם
או לא הייתה.

The Goat

On the bench in the cheap, foreign butcher shop
sat the head, not-very-large, a little curly,
of a black goat –
the kind that jumps on thin ankles
over the desert's stone walls.
Her eye was open
and very
tired.
Her eye was open

and tired

to death.

Her eye was open

and in it, the world

of killers.

שיר בקר

קומי קומי נשרפים יערות ירקרקים חרוצים
נשרף השפע החמצמן של המטעים
להקות אנוזים בלול מגעגעים בלי לדעת
שהם הולכים ונשרפים חיים
קומי קומי
נשרפת הרקמה העדינה בשולי סדין המשי
והכתנת הצחורה גם היא במהירות בוערת עליך
פניך נחרכים כבר באבק המפחם
מחד באויר מתעופף כמו שחין
שאת נושמת ושומעת
קומי קומי לעבודה.

Morning Song

Get up get up the diligent deep green forests are burning
the acrid abundance of the orchards is burning
flocks of geese in the coop gaggle not knowing
they are going to burn alive
get up get up
the delicate embroidery at the edges of the silk sheet
is burning and the pure white gown you wear
it too is burning fast
your face already scorched in the ashes
while your mind flies through the air like the plague
you breath in and all you hear is
get up get up get up.

עוד חלום

וְהִיְתִי מוּטָלַת בְּתוֹךְ עֲרֻמַּת חֲתוּלִים וְתִלְתְּלִים
שֶׁל קִלְפֹת תְּפֹחִים וְהָיוּ עָלַי
זוּחִים גְּדוֹלִים וְקֹטְנִים
וְהִיְתִי רַכָּה וּמְאֻשְׁרָת.

Another Dream

I was lying on a pile of diapers under corkscrew
apple peelings while large and small crawling
things climbed all over me and I was
soft and serene.

שכחתי איך צועקים

שכחתי איך צועקים ובאיזו שפה.
השודה תמיד בזאבים מזיפים
שורקת לי אפרקדן במבחר הלילים
שיר ריק קבוע
ובעינים מזגגות חכמה חוקרת
בכבשים הזוללות זו אַזְנִי זו.

I Forgot How to Scream

I forgot how to scream and in what language.
Suspected always of crying wolf
I lay on my back and whistled
the same empty song
on various flutes,
with glazed eyes studying
how the sheep nibble
each other's ears.

בספרייה

רק היום, והרי יותר משנתיים עברו כבר
וכאלו שקטו חריקות המקדח
וכמו רכבו קולות הנפילה של חפץ כבד אל קרון ריק בלילה
ורק מראות מקרניים הם עדין לחיצות הדק, כל כותם
נראה מרחוק אדם ונוזלי,
רק היום בספרייה מאחורי שורה של גבות כפופים
בשקלטי לחרף עין דוגמה של סודר
שכמוהו גם אני סרגתי פעם –
לא לך, לא
לך לא סרגתי אף סודר!
ואיך זה שרק לך לא סרגתי אף סודר אחד?
והרי נשקתי אותך יותר משנשקתי את אחיך הגדולים
ומלות אהבה אמרתי לך רבות יותר משאמרתי לאחיך הגדולים
ורחמתי אותך ועודדתי אותך והרשיתי לך יותר מלכל אחיך הגדולים
אבל סודר לא סרגתי לך אף לא אחד
ואפלו לא חשבתי על זה עד היום.

In the Library

Only today, and it's already two years later
and the drill's screeching has quieted, and the sound
of heavy objects falling into empty wagons at night has softened
and only random images are still the pull of a trigger, only the stain
from a distance still flows red,
only today in the library behind a row of bent backs

catching a glimpse of a sweater pattern
that I once knitted –
not for you, no
I never knitted a sweater for you!
And how is it that only for you I never knitted a single sweater?
Didn't I kiss you more than I kissed your older brothers

and didn't I speak more words of love to you than to your brothers
and comfort you and encourage you and allow you more of everything
than your older brothers, but a sweater I never knitted you
not a single sweater, and I never even thought of that
until today.

מלאך על החוף

עכשו כנפי המחשבות שלנו שיכות למלאך אחד
והדבורים לפני השנה או כשמטיילים על החוף
ורגעי ההתמלאות וההתרוקנות
הם של אותו מלאך בעל מיניות מתונה
זה שנלחמנו בו בימים ובלילות
ונשבענו לבצע גבורות ועברות
ובלבד שלא יאחז בנו זה
וברחנו מזה ומזו עד לקצוי הגהנם
ושרפנו את רכושנו היקר ביותר
עד שנהיגנו לעפר ואפר ולמקור דמעה
והולדנו בץ. וטבענו בבץ ופרכסנו בבץ
עד שנלוש ממנו מין מלאך רך,
מתנודד על רגליו בקשי, לא מפיר את הסביבה
כמו ברז שיצא לטייל על החוף
ביום של שמים בלי שום צבע של ים בלי שום אפק
מלא מחשבה מתגעגעת בשני מקורים.

Angel on the Shore

The wings of our thoughts belong to one angel
and the words before sleep or when walking on the beach.
And the moments of fullness and emptiness
belong to that same mildly sexed angel
the one we fought day and night
swearing to enact heroic deeds
to prevent it from catching us
from binding our legs and heads
and we fled from it to the edges of hell

and we burned all our most precious possessions
until we were ash and dust and a spring of tears
giving birth to mud. And we drowned in the mud
and thrashed around in it until we crafted from it
a sort of soft angel, barely swaying on its legs,
ignorant of its surroundings
like a duck waddling on the beach
on a day the sky has no color the sea no horizon
full of longing thoughts for each other with two beaks.

***The No
(1998)***

נדוי

בגדתי בעץ שנשא את העריסה הראשונה.
נטשתי את הנהר הצר, בגאווה הסתוללת.
תלשתי את הצדפות השחורות
המבינות במתיקות המים.
מחקתי מאד את ההרים כחלחלי הצללים, מה
שכחתי
את זמרתם הרחקה עם ריח חרציות ושמיר הבר.
כחשתי באבן העליונה.
בגדתי בבזלת
והיא מתגלגלת ומתגלגלת.

Confession

I betrayed the tree that held the first cradle.
I abandoned the narrow river, abused its glory.
I uprooted the black oyster shells
that understood the water's sweetness.
I erased the blue-shadowed hills, how
I forgot
their departing song fragrant with *za'tar* and wild thorns.
I denied the stone that holds
the world from above
I betrayed the basalt rock
and it rolls on and on.

השמש נגלית

השמש נגלית שוב
מאחורי גבנו
מחזיקה מעיל אור ענק, מוכנה
שוב לעזור לכלנו ללבש בו,
אבל לא לכלם בבת-אחת.

רק העלבונות עוד שורפים
את בטן האדמה,
שאינה יכולה להרדם
בלי מחמאות וקרבוניות.

שמע: מאחורי החשך שרים
גבעולי החטה, או הארז, או התירס,
שאכילתם משפכת קצת
את הגעגועים ואת הפעס.

Again the sun reveals itself behind our backs
holding up a vast coat of light, ready
again to help us put it on,
though not everyone at once.

Only the insults still burn
earth's belly
which cannot fall asleep
without flattery and sacrifice.

Listen: behind the darkness

the wheat-stalks sing,
or the rice, or the corn
which we eat, easing a bit
the longings and the anger.

בְּשַׁעָה אַרְבַּע וְחֲצִי

בְּשַׁעָה אַרְבַּע וְחֲצִי אַחֲרֵי הַצְּהָרִים אֶפְלוּ הָעֵץ
מִתְמַתַּח, כְּמוֹ יֶלֶד מְעוֹן שֶׁהוֹרֵיוֹ אַחֲרוֹ,
מוֹכֵן לְהַחֲבִיק בְּכָל זְרוּעַ זָרָה מְאֻמָּצָת,
מוֹתַח עֲנָפָיו בְּכָל כַּחַו
נִמְשָׁךְ אֶל כָּל עֲנָנָה חוֹלֶפֶת:
מְהֵרֵי, קַחֵי אוֹתִי בְּכַנְפֶיךָ הַחוֹרְגוֹת,
אֵל תִּשְׁאִירֵי אוֹתִי לְהִשְׁחִיר עִם הַשְּׁקִיעָה.

בְּשַׁעָה אַרְבַּע וְחֲצִי אֶפְלוּ הָעֵץ,
וּמָה עוֹד אֲנִשִּׁים טְעוּנֵי אֶהָבָה.

At Four Thirty in the Afternoon

At four thirty in the afternoon even the tree
stretches itself, like a child at daycare whose parents are late,
ready to embrace any strange adopting arm,
stretching its branches with all its might
reaching toward any passing cloud:
Hurry, enfold me in your step-wings,
don't leave me to grow dark
with the sunset.

At four thirty in the afternoon even the tree –
how much more so people
in need of love.

סגלה

אחרי החתונה לו ינחתו בחדר השנה החדש
מלאכים סגלי כנפים, מסגלים
לעשות שלום.
ולו כמו מנגנים יחידי סגלה
שהזמנו מחו"ל ללמד בכתת אמן
מתרועעים ברוח הצר שבין הלה ללה במול
עולים ויורדים בעקשנות בסלמות מתחלפים,
בזהירות מתקנים את התנוחה הנקשה של השכמות
מתפוצצים מצחוק פתאם (זה ביניהם)
ומצוים על המבצעים להאזין, בעקר להאזין.

After the Wedding

After the wedding let violet-winged angels
land in the new bedroom, arriving
like virtuoso musicians
invited from abroad for a master class
rushing around in the slender space between the B and B-flat
stubbornly ascending and descending the changing scales,
gently correcting the rigid position of the shoulders
suddenly breaking into laughter (a private joke)
commanding the performers to listen, above all - just listen.

תפלה

ראיתי אותך איש עומד בתפלה
פרקי ברקין רפויות
וקולך שוכח את הבאס, עובר לסופרן
מוזר של ילד או אשה.

לעולם לא אוכל לגעת במה שנגעת
אלא רק להתבונן בך ולדמות:
ענות ההשתוות שמעוררת בי המוסיקה?
אמון עור ומתמיד בחיק המוכן של אמא?
הציתנות (למי?) שבה אני לומדת שפות לא נחוצות?

לא לא. כי אם השמחה היא
שבה נהיתי שפחה נרצעת
נמסה בגוף ובנפש בחמו של מי שבחרתי בו
להיות אהובי. אולי

הרצינות המאשרת
של עבד מרצון
למה שאינו קים
והוא נחוג לנו ביותר.

Prayer

I saw you, a man standing at prayer
your knee joints loose
your voice forgetting the bass, entering the strange
soprano of child or woman.

I will never be able to touch what you have touched
I can only watch you and imagine –
the surrender music arouses in me?
The blind and unto-death faith in mother's ready embrace?

No no. But rather that joy
in which I became a voluntary servant
body and soul melting in the heat of he whom
I had chosen to be my beloved. Maybe

the happy seriousness of the willing slave
to what does not exist
which we need above all else.

דיוקנו של האמן כאיש זקן

השגיו, מצוקותיו,
חיי המסכסכים
הנה הם נמצאים לו בחלום
המים

הברורים והנזהרים מלזרם.
כי אמו שם יושבת במים

נשורת איברים ובהירה להחריד
והוא זולף על גבה חפנים
של מים

לפני שהוא נכנס לשם.

Portrait of the Artist as an Old Man

His accomplishments, his troubles, his turbulent life
are all present in the dream
of water

clear and wary of flowing. Because his mother
is sitting clear there
in the water

limbless, alarmingly pale, he sprinkles
on her brow handfuls
of water

before entering it himself.

פגישה עם משוררת

למה מהרתי ללכת?
למה רק פסע אחד היה באויר
והשאר צעדו בשורה שיודעת היטב
לאיזה מלון היא חוזרת בלילה נכרי
שאין לו משג מה זה ערב שבת
ולמה נחויץ טלפון מהבית בערב הזה –
מהרתי
אחרי פגישה ראשונה, מיחלת,
עם אשה שפותבת שירה ותו לא,
שירה זקופה ודקה כמו אֶזְנֵי גור סנאי
אש ירקה ורכה בעיניה,
ובפיה שבע שפות חיות ומתות שאיננה זקוקה
לדבר בהן בקול רם או בכלל לרצות לדבר בקול רם
למצא חן, מבלבלת
ברפיון מוציאה לי מכובע קטיפה ירק-אפרפר
נצרות נסח דנטה, בוערת קפואה,
מראה לי צלום של כהן-מוֹדֵה שהוא טוב מרופא –
הה, אשה זו לעולם לא תהיה אחותי עלי אדמות!
אז, בדרך התת-קרקעית מתחנת המטרו, בחלל הזמני
שנמצא מהבהב מתחת לכל הדברים
היו שני בחורים עם גיטרה שנגנו בדבקות
בקדושה מתעקשת בשקט
בשממה הקשה
הלא-נקיה
מנגינה דקה וזקופה
והיה מישהו שונשען עם הגב אל הקיר,
קצת שפוף, והקשיב
זה זמן רב. והקשיב זמן רב עד מאד.
הדהדה שם שהות עמוקה.
שם השהות נחה מנוחה ארכה.
למה מהרתי ללכת?

A Meeting with a Poet

To Olga Sedakova

Why did I hurry to leave?
Why was there only one step in the air
and the rest marched
in a row knowing well
the hotel in this alien night
which knows nothing of the Sabbath eve
nor a phone call from home –
I hurried
after the first, long-awaited rare meeting
with this woman who writes poems and nothing but
poetry, upright and lean like the ears of a squirrel,
in her eyes a soft and green fire,
and in her mouth seven languages, living and dead
which she doesn't need
to speak out-loud
to be liked, feebly
she pulls out of her gray-greenish hat
Dante-style Christianity, frozen and burning,
shows me a photo of her Father-Confessor -
alas, this woman will never become my true sister!
Then, in the subway tunnel,
in the temporary space flickering under all things
two boys with guitars played devotedly
in the hard and dirty wasteland,
a lean and upright tune
and a third one leaned against the wall,
a bit bent, and he listened

for a long time. And he listened for a very long time.

A deep presence echoed.

Why did I hurry to leave?

על הגדר

נשב על הגדר
ותחבק אותי קצת. אל תתיחס לדמעות
הצפויות כמו גושי הרך המצוי מתחת לשמלה.
תחבק בשקט. אל תקנה לי תכשיטים יקרתיים.

והרי נזרקתי החוצה מכל ספוריך:
לא התגלגלתי מתחת שואה.
לא גבעולי נחתכו להיות יחורים.
לא נפל על חרבו אחי היחיד.
לא צבועים טרפו את הילד.

לא לשאול. כי אם
ליורת הברזל הנוזל קפצתי,
נהיתי פעמון.
אני עונה בחביבות לטלפונים
שומרת על הכשר ועל השכל הישר
ונהנית ממזון וממוסיקה.

על הברזלים הקרים של הרצון
מעבר לכל הספורים הצודקים
תחבק אותי בך,
ואל תתיחס לדמעות.

On the Fence

We'll sit on the fence
and You'll hold me a little. Pay no attention to my tears
as predictable as the lumps of softness under my dress.
Embrace me quietly. Don't buy me expensive jewelry.

And wasn't I thrown out of all Your stories:
I didn't roll out from under the Holocaust.
It wasn't my only brother who fell on his sword.
It wasn't my child bleeding on the cross.

I jumped not into hell, but rather
into the kettle of boiling iron,
I became a bell.
Amicably I answer telephones
keep in shape and clear-minded,
enjoy music and food.

On the cold irons of will
beyond all the true stories
hold me tenderly
and don't mind the tears.

שלשה שירי דרך

1. do you want the indentation of subtitle in Hebrew? not as you have it in **מישבת**

.English

מישבת בשברולט החדשה שנושבת בשקט דרומה
דרך הלם הלב האביבי המרחיב והמעביר את הדעת
בתוך האור המערבל פרפרים חומים וצהובים
מטיחים בחלון המכונית רבבות הבטחות
נגבעות והרים שנטרפו ממקומם הקבוע
בעבור שעת אהבה אחת ויחידה בחיים
חוצים ברפרוף מטרף את הכביש המהיר דרומה
בהתפרצות קשה של מגפת קלילות בוערת
מתפוצצים בדרך אל לחי השמשה הרחוצה.

2. אינני עוצרת

פתאם לבי חולף על פני

ברחיש

בכביש הראשי

כמו מכונית חדישה

ממזגת, שקטה,

לא עוצרת

בגלל התאוצה.

וכמה נעים לי לנהג בה בלילה

לגמרי לבד

נוטשת

את כל המצפה לי

אינני עוצרת

לשום צל של יד

של עצמי.

3. מוסיקה

רפו בעפעפים השרירים

מרב אור ותמרורים.

עיפו מאד ידי השוררים

בהגה. כבישים קרירים
חלמו. במסלולים המהירים
מה יפו מנחשים צלילי שירים
סטריאו־פונים אפרים.

Three Road Songs

1. Settled

Settled in a new seat swarming southward
through the stunning spring dryness that expands and moves the mind
in air mixing the brown and the yellow butterflies
tossing at the car window thousands of promises
like hills and mountains torn away from their regular place
for one solitary hour of love in life
crossing with a crazy flutter the fast road southward
with an outburst of burning lightness
bursting with softness against the cheek of the washed windshield.

2. I Don't Stop

Suddenly my heart
wanders past my face
with a whisper
on the highway
like a new car
air-conditioned, quietly
accelerating.
And how pleasant it is
to drive at night
entirely alone
abandoning

whoever expects me
never stopping
for any shadow of
my self.

3. Music

The eyelid muscles slacken
from light and traffic.
So weary grow the hands
on steering wheels.
Cold roads dream on. In the fast roundabouts
so fascinating sound the serpentine
stereophonic headphones.

הסוף

סוף סוף מתר לא למהר.
באמצע הבקר
יונק הדבש מציץ בהסוס צפצוף לא-פתור.
צרצר רחוק לא מתעקש להמשיך לצרח אהבה.
אורות וצללים מלקקים צלחת גדולה גדולה
ומשאירים את הרב
לא גמור.

עלה יבש בגנה מרשרש רגע,
כנראה נרמס ברגלי צפור נודדת, יפהפיה,
שקראה את הכתוב בו בנקוד חלקי.

הסוף יבא,
הוא לא יבקש רשות מאיש.

The End

At last one may not hurry.
In the middle of the morning
the honey-sucker hesitantly offers an unresolved chirping,
a distant cricket does not insist on his love-shriek,
lights and shadows lick at the large large plate
and leave most of it
unfinished.

A dry leaf in the garden rustles for a moment,
apparently crushed under the leg of a beautiful bird
who reads in it an encoded text.

The end will come.

It won't ask permission.

כְּמוֹ שְׁמוֹתָרִים

כְּמוֹ שְׁמוֹתָרִים עַל סִיגְרִיּוֹת
וּמִתְחִילִים לְהַרִיחַ אֶת הָאֲוִיר וְאֶת הַמַּיִם,
כְּמוֹ שְׁמִפְסִיקִים לְאָכֵל מִמֵּתִיקִים
וּמִתְחִילִים לְטַעֵם אֶת מִתְיָקוֹת הַגָּזֵר וְהַעֲגֻבְנִיָּה
נִזְכָּר, נִדְעֵה לְהַבְדִּיל.

הִנֵּה סְפוּרֵי אִמִּי לְפָנַי הַשָּׁנָה:
כְּשֶׁהִגִּיעוּ שְׁמוּעוֹת עַל פּוֹגְרוֹם
בְּשָׁלָה אִם סְבַתִּי בְּסִיר גְדוֹל
מֶרֶק כְּרוֹב שְׁקוֹרְאִים לוֹ שְׂצִי.
הַגִּדֵר הִיָּתָה צְבוּעָה בְּלָבָן.
בְּחֶצֶר עֵמֵד עַץ דְּבִדְבָן.
הַקּוֹזְקִים יָשְׁבוּ לְשִׁלְחָן
וְאָכְלוּ. לֹלִי לֹלִי
תִישְׁנִי. אַחֲרֶיךָ
הוֹצִיא אֶחָד מֵהֶם אֶקְדַּח
וַיְרָה בְּכָל הַגְּבָרִים.
חָבֵל לְבַזְבֵּז פְּדוּרִים
עַל הַנָּשִׁים, אָמַר.
אָבִי לֹא אָהֵב לְסַפֵּר סְפוּרִים
עַל חַיִּי, עַל יְלָדוֹתַי, עַל פְּחָדָיו.
הוּא עֵטֶף אֶת מַחְבְּרוֹתַי בְּנֵי חוּם, נֶאֱמַח בְּשִׁנְתוֹ,
שֶׁר לִי שִׁירִים שֶׁל בְּדָחַן חֲתָנוֹת כְּשֶׁבְּכִיתִי,
לְטַף אֶת כְּפוֹת יָדַי וְאֶת שְׁעָרוֹתַי,
וְאָכֵל דָּג מְלוּחַ וּבְצָל.

As One Gives Up

As one gives up cigarettes
and starts smelling the air and the water,
as one stops eating candies
and starts tasting the sweetness of the carrot and tomato,
we remember, we know how to tell the difference.

These are my mother's bedtime stories:
when rumors of pogroms reached them,
my great grandmother cooked up
a big pot of cabbage soup.
The fence was painted white.
A cherry tree stood in the yard.
The Cossacks sat at the table
and ate, sleep sweet darling
sleep, and later
one of them took out a gun
and shot all the men.
No reason to waste bullets
on the women, he said.
My father didn't like telling stories
about his life, his childhood, his fears.
He wrapped my school notebooks in brown paper, sighed
in his sleep, sang me silly songs when I cried,
stroked my hands and my hair
and ate marinated herring.

אוטופורטרט רוסי

אשה חומה
כמו דלת עץ כבדה, אטומה,
עומדת לבדה.
אשה חומה, קמוטה כבר,
עומדת ישרת זויות ותמימה,
חטובה כמו דלת עץ עבה
של כנסיות פעמונים במוסקבה,
נטושה ומזנחת בדרך כלל, ורק בחג
פותחות אותה לאט נשים חומות
אחת אחת באות במטפחות כדי לבכות
שם יחד עם הפעמונים, לרוחה.

A Russian Auto-Portrait

A woman
brown as a heavy wooden door,
standing alone.
A woman in brown, already wrinkled,
standing all alone, straight-angled,
carved like the thick wooden door
of a cathedral in Moscow,
most often abandoned, only
on holidays they open her slowly, brown women
one by one come in headscarves to cry
there, together with the bells, abundantly.

חיק

הטיול הִּיהָ מְלֵא אור וְשִׁיחֵי חֲרָצִיּוֹת
וְהָאֲדָמָה בְּפֶרֶדֶס הָאֲשֶׁכּוֹלִיּוֹת הַחֲרִישִׁי
הִיתָה מִתְקַלְפֶּת וּמִתְפַּרֶקֶת וּנְמִסָּה
בְּקַעֲרַת כַּפּוֹת הַרְגָלִים הַיְחִפּוֹת
וְכָל הַיְרָקִים מִתְרַפְּקִים עַל הַעֵינִים
וְהָאוֹר נְדִיב וְרוֹטֵט בְּשֶׁמֶשׁ
זָב אֶהְבֶּה וְחֵלֵב.
עֲשׂוּיִים מְזֶהֵב הִיוּ
הַנְּרָקִיסִים שֶׁקֵּטְפָנוּ עַל שֵׁפֶת הַיַּרְדֵּן.

זֶה הִּיהָ כְּאֲשֶׁר סִבִּים וְסִבְתוֹת
הִיוּ רַק תְּמוֹנוֹת בְּסִפְרִים
וְהַדּוֹדִים הִיוּ פְּלִיטִים.
כְּמוֹ לְרֹב הַיְלָדִים בְּעוֹלָם
גַּם לָנוּ הִיוּ אִמָּא וְאַבָּא
בֵּין אַרְבַּע לְשִׁבַע בְּעֶרְב, בְּשַׁעוֹת שֶׁל הַהוֹרִים
עַל הַדְּשָׁא, שֶׁם הַגְּדוֹלִים רוֹאִים סְרָטִים וּמְחִלִּיטִים
לִפְנֵי שֶׁהֵם אוֹמְרִים לִילָה טוֹב עַל סֵף בֵּית הַיְלָדִים
וְגִיטָה הַמְּטַפֶּלֶת בְּקוֹלָה הַמְּחַדָּד
שָׂרָה עַל הַיַּעַר הַקְּרוֹב הַלְּכֵתִי לִי פְּרָחִים לְקִטֹּף
וְעַל הַקּוֹקֵיָה בַּיַּעַר הַרְּחוֹק וּנְמוֹגָה
בְּאַפְלָה מְרַחֶפֶת דְּמוֹת אֶלְמוֹנִית עִם רוֹבָה
שֶׁקוֹרְאִים לָהּ שׁוֹמֶרֶת לִילָה, וְהִיא בָּאָה אִם בּוֹכִים.
רַק הַטיּוֹל הִּיהָ חִיק מְלֵא אור וּפְרָחִים.

Embrace

The hike was an embrace of light and wild yellow weeds
and the earth in the whispering grapefruit orchard
folded and crumbled and melted
under the curved bowl of bare feet
and all the green nestled in our eyes
the air generous and trembling in the sun
flowed with milk and love.
This was back when grandfathers and grandmothers
were pictures in books
and uncles were all refugees.
Like most children in the world
we too had a mother and a father
from four to seven in the evening, in the parents' hours
on the grass, where the adults watched movies and made decisions
before saying good-night at the threshold of the children's house
and the caretaker with her sharpened voice
sang of cuckoo bird in the far and fading forest
floating by in the darkness was an anonymous figure with a gun,
the night watchman. He came if we cried.
Only the hike was an embrace of light and flowers.

כְּשֶׁהִיְתִי בְּתִיכּוֹן

כְּשֶׁהִיְתִי בְּתִיכּוֹן נִשְׁבַּעְתִּי:
אֶתְחַתֵּן וְלֹא אֶרְאֶה לְעוֹלָם
אֶת פְּנֵיךְ הַמְקַמְטִים
שֶׁתְּמִיד מְקַנְאִים בְּאִמָּהוֹת אַחֲרוֹת.
הוּי, כַּמָּה שְׁבוּעוֹת רַעֲנָנוֹת,
חִכְלִילוֹת הֵיוּ לִי בְּתִיכּוֹן!

בְּבִקֵּר נִשְׁבַּעְתִּי שְׂאֵהֲרֹג אוֹתְךָ,
קִרְעֵתִי אֶת הַצִּפִּית הַרְקוּמָה
צִיְצִים כְּחֵלִים מְרֹב זַעַם
עַל מִזְמַת הַמְרָמָה שֶׁלְךָ
שֶׁמְנַעָה מִמֶּנִּי לְצִאת לְמַסַּע עִם חֵם.
בְּצִהְרִים גִּלְחֵתִי אֶת שְׁעַר רֹאשִׁי
וְנִשְׁבַּעְתִּי שְׂאִמּוֹת מְחַר.
בְּעֶרֶב מְצִאתִי שְׂהוֹסֶפֶת בְּכֶתֶב-יָדְךָ
הַמְרֻשָּׁל, הַמְכַעֵר, הַמְפַלְצֵתִי
כַּמָּה מַלִּים לְמַכְתֵּב-הָאֵהָבָה
שֶׁשְׁלַחְתִּי לְגִבֹר נְשׁוּי,
וּמָה לְדַעְתְּךָ הַרְגָּשְׁתִּי?

בְּאֵמֶת כָּבֵר אֵינְנִי זוֹכֵרֶת בְּדִיוֹק.
אֲנִי זְקֵנָה וּפְנֵי הַמְקַמְטִים,
שֶׁתְּמִיד מְקַנְאִים בְּאִמָּהוֹת אַחֲרוֹת,
אֵינָם נְחוּצִים לְאִישׁ מִלְּבַדְךָ.

When I Was in High School

When I was in high school I swore
I would marry and never again see
your wrinkled face
which always envied the other mothers.

Oh, how many red-faced vows I made!

In the morning I swore I would kill you,
ripping into shreds the pillow case
embroidered with blue buds, enraged
by your fraudulent plot to stop me from going
on the camping trip just because I had a fever.
At noon I shaved my head
and swore I'll die tomorrow.
And what I felt in the evening
when I found out
you had added a few words
in your sloppy, monstrous scrawl
to the love-letter I had sent to a married man
I really can't remember.
I'm too old now and my wrinkled face
which always envies the other mothers
is needed by no one but you.

שִׁיר אֶהְבֶּה יָם תִּיכוֹנִי

אֲנִשָּׂא לְךָ, גִּבֹר חָכָם
בְּעַל תְּרִיסֵר שְׂדִים
וְעֵין אַחַת טוֹבָה.
אֲנִשָּׂא לְךָ, שְׂקוֹלֶךָ
בְּטַעַם הַתְּמָר תְּמִיד
וְכַפּוֹתֶיךָ פְּרוֹשׁוֹת לְקַלֵּט
אֶת אֲגוּזֵי רֵאשֵׁי בְּמַעוֹפָם.

בְּמַקְרָה נִפְגַּשְׁנוּ מִתַּחַת לַחֲפָה
לִפְנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה. הִצְטַלְמָנוּ
וּמִיָּד הִתְיַשְׁבְּנוּ לְכַתֹּשׁ תְּבַלִּינִים צְהָבִים וְאֲדָמִים,
לְנַקֵּר זֶה לְזוֹ אֶת הַכֶּרֶבֶלֶת.

עֲכָשׂוּ כְּשֶׁלְבֵי רַךְ וְרִיחֹנִי
וּבְלַחֲי מִתַּחֲמָמוֹת שְׂקִישׁוֹקוֹת
אוֹמְרֶת אֲנִי בְּלִבִּי שְׂאֲנִשָּׂא לְךָ
לְמֵרוֹת שְׁלֵא בְּקִשְׁתָּ אֶת יָדֵי כִּיאוֹת,
וּמִתְחִילָה לְרַקֵּד.

A Mediterranean Love Song

I'll marry you, clever man
of twelve breasts
and one good eye.
I'll marry you, your voice
tasting of dates
and your palms spread to catch
my head's hard-shelled nuts as they fall.

By chance we met under the bridal canopy
thirty years ago. They took pictures of us
and we sat down at once to grind up
yellow and red spices,
to peck at each other's coxcomb.

Now that my heart is soft and fragrant
and doughnuts swell up in my cheeks
I say in my heart, I'll marry you
though you never properly asked for my hand.

אַבְקֵשׁ אֶת יָדְךָ

אַבְקֵשׁ אֶת יָדְךָ
גְּבֵר חֲמוּדוֹת
שְׂכָל אֵיבָרָיו
יְצוּקֵי צוּף.
תִּרְצֶה לְהִיּוֹת לִי לְאִישׁ?
עֲשֶׂהָ יָמִים
אַחַכָּה בְּנִמוּס לְתִשׁוּבָתְךָ
עֲשֶׂהָ יָמִים
לֹא אֲכַל וְלֹא אֲשָׁתָה
עֲשֶׂהָ יָמִים
אַרְבַּע בְּחֵדֵר הַמְדֻרְגּוֹת
אִם גַּם יִכּוֹנֵי הַשְּׂכָנִים
בְּצִנּוֹר גּוּמִי.
אוּ אִזְ אֲנִסָּה אֶת מְזִלִּי
אֲצַל גְּבֵר אַחֵר
שְׂאֵיבָרָיו נְסוּכֵי מָשִׁי.
תִּרְצֶה לְהִיּוֹת לִי לְאִישׁ?

I'll ask for your hand
lovely man
whose limbs
are sweet as honey.
Will you be my man?
Ten days
I'll wait, well-mannered, for your answer.
Ten days
I won't eat or drink.

Ten days
I'll lie around the stairwell
even if the neighbors beat me
with a rubber hose.
And then I'll try my luck
with another lovely man
he whose limbs
are woven
from silk.
Will you be my man?

הגבר הרך

הגבר הרך פנה אלי בהחלש עלינו האור
כפות ידיו נוטפות מים מבקשים
פיו סתום באבן גדולה.

כרכתי את האלנטית השעירה
על אצבעותיו הרפויות
בין שתי ידי המחממות
והוא היה קרב וקרוב.

The Tender Man

The tender man turned to me when the light dimmed on us
the palms of his demanding hands dripped water
his mouth was sealed with a stone.

I wrapped the downy towel
around his loose fingers
between my warm hands
and he was close and closer.

אַחֲרֵי שָׁנָה

הַתְּזָכֵר אֶת הַרְהֵט הַטְּהוֹר?
הֲיָה שָׁם רֵעַד
תָּמִים כְּמוֹ גֵב שֶׁל חֲמוֹר
שְׁמֵרִיחַ מִיָּם.
אֲתָה מְסַגֵּל לְזָכֹר?
בְּלִי תְנוּעַת שְׁפָתַיִם שְׁתִּינּוּ
מֵהִמְבוּעַ הַלֹּא-נֶעְצָר.
וְהָרְהֵט כְּבֹר כְּלוֹ רֵעַד מְאֹד
וְלֹא מְקַר שֶׁל הַמְדַבֵּר
גַּם לֹא מִשׁוֹם חֲשָׁבוֹן אַחֵר.
שׁוֹר לֹא גָעָה. חֲמוֹר לֹא נָעַר.
הַמּוֹן רִקְפוֹת הִמְמוּ אֶת הָהָר.
אִם אֲתָה לֹא מִתְנַגֵּד,
הֲיִיתִי רוֹצָה שְׁתִּזְכֹּר.

A Year Later

Will you remember the pure trough?
There was a trembling there
innocent as a donkey
smelling water.
Without moving our lips we drank
from the unceasing spring.
And the trough trembled
not from the cold of the desert
or from something bestowed.
No donkey brayed. No bull lowed.
An ocean of poppies possessed the high hill.
If you have no objection
I'd like you to stop
and remember.

אִמְרָתִי

אִמְרָתִי: גָּבֵר לֹא-טוֹב הוּא,
בֶּן-אָדָם עָבָה וְסָתוּם,
רֵאשׁוֹ כְּדוֹר אֶבֶן
פּוֹגֵעַ כְּמוֹ בַּלִּי־סִטְרָאָה.

וּבַלַּיְלָה קִרְבֹּתִי אֵלָיו
לְגַפֵּף אֶת גּוּפוֹ הַבּוֹדֵד
כְּמוֹ סֶלַע בְּזֵלַת בְּקִיץ.

I said: he's a no-good man,
a thick and impervious person.
his head is a boulder,
his head is a catapult stone.

And at night I drew nearer to him
to caress his body, black
and lonely as basalt stone
in the sweltering summer.

תוכיח

תוכיח. תגאל אותי מאי-הידיעה של האמת,
יפה או לא-יפה. תראה לי שאהבתך תקפה

כמו השטח השנה של שני משלשים שונים בצורתם
כמו תשובה של מעבדה מבדיקות דם.

תוכיח לי את זה היום עוד פעם
וגם בערב. ומחר.
וכמה פעמים בלילה, אם אפשר.

הוי, אל תאמר שהאמת הבלתי-אפשרית הזאת
היא נס, כמו המן, שעם התגלותו
מיד נמס.

Prove it. Redeem me from the ignorance of truth,
beautiful or not. Show me that your love is hot

and exact like the equal space of geometric shapes
like the unfailing iron stairs of a fire escape.

Prove it to me today again
and in the evening, and tomorrow.
And several times at night, please, if you can.

Oh, do not tell me that this truth is vain,
a miracle – like manna which, once tasted,
melts away.

בגנו של הלץ

טילתי בגן עם בני הקטן
ידו האחת בידי, השנייה בידי הגנן.
תלתלים לבנים לגנן, אפו תפוח מתוק,
שרק הגנן מנגינה, הילד פרץ בצחוק.
מבקש גם הוא ללמד לשרק.
קרץ הגנן כשואל אותי: כן?
הנעתי ראשי בחיוך לאות הן.
נטל הגנן משור וכרת
בשריקה את ידו של בני האחת.
בזמזום החזק אין שומעים אנה.
הלל הגנן את גברותו הצעירה
וידי עוד בכף ידו הקרה.

In the Clown's Garden

I wandered in the garden with my little boy –
his one hand in mine, his other in the clown's.
The clown had white curls, his nose was red
he whistled a tune and pressed my boy's hand.
Suddenly my son started laughing, on cue –
he wants to learn to whistle too.

The clown winks at me, I nod my head yes.
He takes out a saw from his oversized vest
whistling all the while and cuts off my boy's hand.
Through the humming I couldn't hear how it began.
The clown praises his courage and charm
and I keep holding to my son's cold arm.

שְׁנֵי שִׁירִים עַל יַעֲקֹב

1

אָבֵל כָּל הַרוּחוֹת וְהָאָרוּחוֹת הֵיוּ לְבִסוּף
מְסוּבָבוֹת אֶת דַּעְתּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב
אֶל אוֹתוֹ הַבוֹר שֶׁהָיָה מִתְעַרְבֵּל בְּדַמָּה
בְּטַבוֹר עוֹלָם הַמוֹם
שֶׁנַּעֲשֶׂה מִכְתֵּשׁ גָּדוֹל בְּגוּפוֹ.

2

וַיַּעֲקֹב הָיָה לְבוּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ תָמִיד
אֶת הַכְּתָנֹת הַטְּבוּלָה בְּרִיחַ שֶׁל יוֹסֵף
מִתַּחַת לַחֲלִיפוֹתָיו.

גַּם בְּאָרוּחַת הַבֶּקֶר
וְגַם בְּעָרֵב, בְּמִשְׁתָּה,
הוּא רוֹאֶה דָם עַל הַשְּׂטִיחַ
דָּם בְּגָבִיעַ
וּבְצִלְחַת שְׂמֹמָנָה הוּא אוֹכֵל.

Two Songs on Jacob

1.

But in the end every meeting and every meal would
turn Jacob's mind back
to that same pit which was a silence
in the center of a stunned world
carving a vast crater
in his body.

2.

And Jacob always wore under his clothes,
on his skin, Joseph's many-colored robe dipped
in Joseph's scent.

At breakfast
and in the evening, at every feast,
he saw blood on the carpet
blood in the goblet
and blood on the plate
he was eating from.

אל הפרהסיה

אל הפרהסיה העסקנית אני נמלטת
מהשבכה הסבוכה של אהובי.
למרגלות פירמידות של ניר מדפס
ארוץ ללא מעצור, כמו המטרפת של הכפר
אוכל לצרח, למרט את שערותי,
לשרט את לחיי ולקלל בקולי קולות.

Into the meddlesome crowd I flee
from my beloved's smiling web.
At the foot of printed paper pyramids
I run without restraint, like the village madwoman
I can scream here, tear out my hair, scratch my cheeks
and curse at the top of my lungs.

תל-אביב

כן, בעדינות אמיתית, כרך אנונימי,
אנסת אותי.

אבן גדולה ראית, רחרחת, ולא התרשמת.
כן, ערב-ערב הים החזיק בנמוס דון ז'ואני
דלת זכוכית מסתובבת,
לא נסגרת אף פעם, של כניסה אל
חוף יפהפה, מתמלא אנשים ואויר כמו בירה
בכוס ענקית נספגת בדם הטילת,
חוף מצלצל באזנים מתא טלפון צבורי, כאלו
נער נואש מצהיר אהבה בעקשות מחספסת,
חוף שהפך לאולם רקודים, נלחצים זה אל זה
מבטים מכל המינים –

לא! כלבלבת קפצה מחלון מכונית שעצרה ברמזור
זנבה מכשכש בתשוקה להכיר את הכלב שלי.
איך ומתי הפשטת אותי מאבלי,
כרך של רוח פושרת, פרוצה?

Tel-Aviv

Yes, with real delicacy, anonymous city,
you raped me.

You saw a large stone, sniffed it, were unimpressed.
Yes, every evening the sea held up, with Don Juan gallantry,
a revolving glass door,
never closing, opening
onto a beautiful beach, filled with people and air like beer

in a large glass absorbed into the promenade's blood,
ringing from a public phone booth, as though
a desperate teenager is declaring his love with a rough stubbornness,
a beach becoming a dance hall, pressing one to another
all kinds of glances –

No! A small dog just jumped from a car
stopped at the traffic light
wagging her tail with desire.

How and when did you strip me of my grief -
Rapist city of balmy winds, whore?

המקום הכואב

תנסה לחשב על פרה שיוצאת מהרפת למרעה
אל האור המדגדג בערף והשמש שנגלעת ונגזלת
יחד עם חוטי הריר של הזמן להיותם נטענים בעטינים
שרויים בנים ולא נים שממנו מתעבה תשוקה מעיקה
והולכת להעניק, להמצץ בפי כל חפץ –

תחשב על ההלם שהפרה מקבלת
מהגדר המחשמלת.

או תחשב על עצמן שאתה מתעורר מחלום
והולך והולך בחשך וחוזר למטה לא שלך
פי הדרך אליה בחשך יותר קצרה
ואתה מוצא בה מישהי אחרת
שמזמן רצית בה לשכב
והיא מתעוררת קצת ותופסת לך את הראש
בשתי הידים ומטיחה בכח בקיר.

מה יש פה להסביר. או שאתה מכיר את המקום הכואב
או שאתה לא מכיר.

זה ארע באביב, ובכפר, כשהייתי בת שבע בערך.
היה ערב פסח והיתה מדינה בקרוב והייתי אני
מניחה ארבע צלחות ובדיוק עוטרות
כך שכל הטוב והיפה שבאפשר מוכן על השלחן.
יכלתי להרגיש על ערפי את הסרטים
נפלטים מראשי כמו בועות סבון ורדות.
הזגוגיות עוד יבבו את הסיסמה המנקדת של העתון המעונן,
יונקות נקיון מתוך דמן הנאמן של נשים
שמדי שנה בעונה זו דעתן נטרפת עליהן מתאנה למלאכת הזכוכית.
תאבתי את המסתורין של המלים המסבכות להפליא
שהיו דוהרות יום-יום על העתון כמו שלישית סוסים שחורים זעירים,
רתומים למרכבה דוהרת אל ארץ הנכון –
דיו, שויון, סוציאליזם! דיו, אהנת עמים שלי!

פי זה הדבר שאחי הגדול הבטיח בסוד:
ותהיה לנו מדינה משלנו ונעשה מכל הארץ קבוץ.
(את כל הסודות שספר לי גנזתי עמוק
בסרטים הנרדמים, בפטמות השטוחות).
ולשם הוכחה ציר לי בקת המקלע
על עפר הדרך שבה הפרות יוצאות למרעה
ים תיכון, ים החולה, ים כנרת, ים המלח,
משחלים על שרוך הירדן. על צוארי
ענד לי אחי הגדול את הארץ שלנו כל-כך
וירח הוסיף מלמעלה, שכל יום בשבע
נוכל להגיד לו שלום גם אם נהיה רחוקים.
את העגלה הגדולה בשמים עצר
ונתן בידי מושכות למאה פונוי הרוחות.

ואבי על הפסא-נח בפנת הדרך
לא רוצה לדבר או לענות או לעשות את הסדר.
מתחת לחלצה הלא-מכפתרת כף ידו
סותמת בכח את הפה למקום הכואב
מכניסה אותו בחזרה לבטן.

תגידי לאבא שיבוא לשלחן
תגידי לאבא שיבוא לשלחן
תדברי אתו תבדחי אותו
כמו שהוא עושה כשאת עצובה:
כלה'ניו כלה'ניו
מה את בוכה וממררת?
עוד מעט יבוא החרתן
יביא לך קצת חזרת.

איך

מצחיקים

אבא

עצוב?

שירי חתונה בידיש שלו

לא מכירה.
מה אצלו במקום הכואב?
לשון אסורה.

לא מסכימה להצחיק.
יוצאת מן הבית ילדה עקשנית

והולכת כמו פרה מלאה שמש שחורה
ליד תחנת האוטובוס שושנה של השכנים
אוכלת פרוסה עם חמאה מלוחה
מאמריקה שמבריקה לה על השפתיים
עם העגילים מזהב.
ששש... שושנה פליטה מאירופה.
שם לילדות עגילים של גדולים ומלבושים
של נשים. לשושנה שמלה ממש. תמששי,
קחי ותמששי. משי מאמריקה. מה אתך! אל תמשכי!
משהו בקול שלה המתחנן כמו בחמאה שלה שמבריקה
משהו בדידות של העינים הלא-נקיות ממזמה, מממכר
זהיר, משהו בתחנת האוטובוס השוממה מאחי וכלה מרמה
משך לה את השמלה בכח מותר, אף על פי שהיא פליטה.
נשמע קול של קריעה.

בבית היו אנשים לבושים במדים שהיו והלכו.
גם שמש כבר לא היתה.
העינים של אמא יותר מדי אדמות.
אי אפשר להביט בהן או לשאל מה קרה.
אבי על הספה הירקה עם הרגלים
מקפלות על הבטן ועם הפנים אל הקיר.

אמא לא מבקשת שאצחיק אותו.
השלחן עוד ערוך לארבעה.
אבא בא לשלחן
בא לשלחן
לשלחן
תצחק אבא תצחק

תַּעֲשֶׂה סֹדֵר פֶּסַח לַמִּשְׁפָּחָה שְׁלֹךְ.

הַגֵּב שֶׁל אָבֵא נֹרָא לַמִּגֵּעַ וְגַם
הִלְחִי שְׁלוֹ דְּבִיקָה.
אוּלֵי הוּא צְרִיךְ נְשִׁיקָה, אֲנִי חוֹשֶׁבֶת,
אֲנִי לֹא טוֹבָה בְּזֶה אֲבָל אֲנִי מְנַסָּה.
וְאִזְ הַרְגָלִים שְׁלוֹ עִם הַנְּעָלִים
בּוֹעֲטוֹת בִּי בְּבֶטֶן. לֹא בְּכֹנֶה?
מֵתוֹךְ שָׁנָה? עֵכָשׁ הוּא קָם.
אִם יִפְקַח אֶת עֵינָיו יִזַּל מֵהֵן דָּם.

אֲנִי לֹא טוֹבָה בְּלִהְצַחֵיק אוֹ לְשִׁיר.
הַכָּאֵב עִם הַזְּמַן צְרִיךְ לְהַחְוִיר.
מוֹטֵב שֶׁתִּחְשַׁב עַל פְּרָה אוֹ עַל קִיר.

The Painful Place

Try to think about a cow leaving the barn for pasture,
plodding into the light which tickles its back as it chews
on the sun, chews it up with the saliva strings of time until they fill
its udders, drowsing there in the half-slumber where burdensome
desire grows, to be sucked on by whomever wants –

Think of the shock the cow gets
from the electric fence.

Or think of yourself when you wake from a dream and you walk
and walk in the dark and return to a bed not your own
because the way to it in the darkness is shorter

and you find in it someone else
someone you've wanted for so long to hold
and she wakes a little and grabs your head
in her two hands and slams it into the wall.

There's nothing here to explain.
Either you know the painful place
or you don't.

It was spring in the village, I was almost seven.
It was Passover eve and there would soon be a State.
I set four plates on the table.
I could feel on the nape of my neck the ribbons
from my hair escaping like pink bubbles.
The windows still wept the dotted code words
from the crunched up newspaper, suckling cleanliness

from the loyal blood of women who yearly in this season
become half-crazed with lust for the work of purification.
I craved the mystery of those marvelously complicated words
which galloped daily across the paper like a trio of tiny black horses,
harnessed to a chariot rushing toward the country of right –
faster and faster, Equality, Socialism, faster my Love-between-Nations!

For that was what my brother had promised me in secret:
we'll have our own state and we'll make the whole land a kibbutz.
(All the secrets he had told me I stored deep within,
tied up in pink ribbons, beneath flat nipples.)
And, to prove it, with his rifle-butt he drew
in the dirt path the cows used to go to pasture

the Mediterranean Sea, the Huleh Sea, the Galilee Sea, the Dead Sea,
threaded together on the Jordan River. Around my neck
my big brother gave me our own country to wear,
and he added in the moon above, so that every day at seven
we could greet each other, even if we were far apart.
He handed me Orion's belt and the reins to his dogs
pulling in a hundred different directions.

And my father in the easy chair in the corner of the room
doesn't want to talk or answer or sit down for the Passover meal.
Under his unbuttoned shirt his palm
is forcefully sealing the mouth of the hurting place
pushing it back into his belly.

Tell your father to come to the table
Tell your father to come to the table

Talk to him, cheer him up
like he cheers you up when you're sad:
My little princess, sweet girl of mine,
why oh why do you cry and cry?
One day your prince will come
and he will bring you a pumpkin pie.

How can I make
a sad
father
laugh?
I don't know
his Yiddish wedding songs

What inhabits his hurting place?

A language from long ago.

I refuse to cheer him up.

A stubborn girl leaves the house

and like a cow full of black sun

walks by the bus stop where Shoshana the neighbor

is eating a slice of bread with salted butter

from America it has made her lips bright

she has golden earrings.

Sshhh...Shoshana is a refugee from Europe.

There the little girls have big earrings and wear

women's clothes. Shoshana has a silk dress. Touch

it, take it and touch it. American silk. What's

the matter with you! Don't pull it!

Something in her begging voice like in her bright butter

something in the friendship in her eyes clouded with conspiracy, a cautious

transaction, something in the bus-stop empty of my brother and full of

deceit pulled her silk dress with extra force, even though she is a refugee.

I heard the sound of something tearing.

At home people dressed in uniform

had come and gone.

The sun too had come and gone.

My mother's eyes are too red.

It is impossible to look in them or ask what has happened.

My father is on the green couch with his legs

folded up toward his belly and his face to the wall.

Mother doesn't ask me to cheer him up anymore.

The table is still set for four.
Father, come to the table
come to the table
to the table
laugh, Father, laugh -
lead the Passover feast for your family.
Father's back is terrible to touch and also
his cheeks are sticky.
I think, maybe he needs a kiss.
I try, though I'm no good at this.
And then his legs with their shoes
slam into in my belly. Unintentionally?
In his sleep? Now he rises.
If he opens his eyes,
blood will flow out of them.

I'm no good at singing or making people laugh.

Surely in time this pain too will lapse.
Think now only of cows
and the sun on their backs.

Night, Morning
(2000)

מתנה

נדלקת מיפיו של עלה גפן ירק מכה ארגמן
רציתי להביא לך אותו במתנה
כהוכחה לאפשרות של לפי
גם במחלה.

ושאלתי מדוע נבצר מטבע האדם
להיות מפאר בעלה הגפן
כאשר הוא מזדקן
או חולה.

עלה הגפן שתק, לא מגלה,
מכסה את מבטו הנעלב של הגוסס.

Gift

Entranced by the beauty of the green vine leaf
shot-through with purple, I wanted
to bring it to you as a gift, proof
of the possibility of beauty
even in illness.

And I asked, why it is impossible for human nature
to be as magnificent as the vine leaf
when it ages
or fails.

The vine leaf was silent, revealing nothing,
covering the offended gaze of the dying man.

שיר אביב

זה האביב שלנו
מחליף רוחות חמסין במלקוש צעקני
ושמש כמכסה של פחית שמורים
מתנוצצת שטוחה,
מזילה זעה ופצעני בגרות.

זה האביב שלנו
משאיר ערמות של מלבושים על הרצפה
נושף ענני אבק וצפרי נוד
חוטף נגיסה מהבשר החי
טורק את הדלת ונעלם.

A Poem of Spring

This spring of ours
vacillating between dry winds
and clamorous rains
its sun a flat and shiny tin plate
dripping sweat and adolescent pimples.

This spring of ours
leaves huge piles of clothes on the floor
breathes out dust clouds and migrating birds
takes a bite out of our flesh
then slams the door and disappears.

בואו, ילדים

בואו, ילדים שותקים,
ונדבר בגנותם של המתים:

עריצים הם
עריקים הם
שודדים הם
בודדים הם
מוזרים הם
אכזרים הם.

בואו נטהר את המתים
ונניח להם להתפורר.

Come, Children

Come, silent children,
let's speak evil of the dead:

Traitors they are
Tyrants Burglars
Carnivorous they are
Ravagers
Enraged.

Let's purify the dead
then let them crumble.

*

הנה הגיע הבקר.
השמים נדהמים
מהשמש, מאורו
כמוהו לא ראו
גדול הוא יותר
מהים הגדול.

הנה בא אור השמש.
כמוהו לא ראינו.
רחום מגשם על סלעים
ומבן-עשירים
שאת ירושתו נתן בסתר.

הנה האור של הבקר.
מחבק הוא בגלמתו את הראוי
ואת הלא-ראוי לעינינו
בלילה.

■

Here is morning, it has arrived.

The sky is stunned

by the sun.

It is vaster than

the vastest ocean.

And here comes the sunlight.

We've never seen anything like it.

More generous than rain on boulders,

more generous than the rich merchant's son

who gives away his entire inheritance in secret.

Here is the light of morning.

In its cloak it embraces what we've seen

and what we haven't seen

in the night.

יְקִיצָה

בְּשֶׁהִקִּיצוֹתַי אַחֲרֵי הַקֶּץ
הַסְּלָעִים הָיוּ אֲבָק אֶפֶר-לֶבֶן שֶׁל מֶלַח,
וְכַלְבֵּי מֶלַח פָּצְחוּ עֲצָמוֹת שֶׁל יוֹנִים.
אֲזֵי רָאִיתִי גּוֹזַל שֶׁל צְפוּר אַחַת נִכְחָדָה
נִחְבֵּט בְּאֵוִיר
כְּנִפְיוֹ מְרֻטָּטוֹת כְּלֵהָבוֹת בְּרוּחַ
פוֹרְשׁוֹת מְנִיפֹת צְבָעִים
רְגָלָיו הַדְּקוֹת נִתְקוֹת לְרֵאשׁוֹנָה מֵעַל יַם-הַמֶּלַח.

Waking

When I woke after the destruction
the boulders were the gray-white dust of salt,
and salt-dogs cracked open the bones of doves.
Then I saw one hidden chick
thrown into the air
its wings trembling like wind-blown flames
unfurling a colorful fan
its skinny legs lifting for the first time
above the Dead Sea.

*

אם תעמד על ההר
ותשאל: למה?
אם תושיט אל ההרים את ידך
זמן ארך.
זמן ארך תחכה לתשובה
בלי לזוז.
רק הדמעות נגרות.

אז תבוא צפור זעירה
קנה-קש לה משוט בשמים
ותשב בכפך.
קנה-קש בכפך היא תניח
ותטיל בה ביצה.

עמד שם על הר במדבר
עמד בחמה ובקר
זמן ארך מאד.

אל תזוז
עד שיבקע בכפך
גוזל רך, מבקש רחמים.

If you stand on hill
and ask: Why?
If you stretch out your hand to the hills
for a long time.
Without moving.
For a long time you will wait for an answer

Only tears will well up.

Then a small bird will come
a straw reed its sky-oar.
It will place the straw reed
in the palm of your hand
and lay there an egg.

Stand on a hill in the desert
stand there in the heat and the cold
for a very long time.

Don't move
until a chick in your hand
hatches, asking
for compassion.

*

כְּמוֹ הָעֵלֶה הַזֶּה, הַגְּבוּהַ
שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ עוֹשֶׂה אוֹתוֹ שְׁקוֹף לְגַמְרֵי
כְּשֶׁהִיא עוֹבְרַת אֶת כְּלוֹ
וְיוֹצֵאת מִצַּד הַצֵּל.
כְּמוֹ הָעֵלֶה הַזֶּה, הַמְטֹרֵף מֵרֵב זֶהָר
שֶׁלֹא מִפְסִיק לְנִצְנֵץ בְּשָׁמַיִם
שֶׁאֵינָנו חֹדֵל.
גַּם בְּגֵל הָעֵפֶר הָאֶפֶל הַזֶּה תִּזְכֹּר
שֶׁכְּמוֹ הָעֵלֶה הַזֶּה בְּאוֹר

■

Like this leaf, the one high up
which the sun has made entirely transparent
moving through it
and coming out on the side of shadow.
Like this leaf, wild with splendor,
which does not stop sparkling
in the endless sky,
also in dust and darkness,
Remember: like this leaf in the light

נגד החשך

לפני השנה
כשהמחשבה להקבר חיים באדמה
לאור הנר לאור הנר
נעשית מוחשית יותר מפרורי החשך
על הפה ועל האף

גופי מגשש אז אל מקל השקד הרך
המאדים ומתחזק לפרח בכף ידי.
מקל שקד! מקל שקד!
שקוף ומתוק תרנגול הסכריה
קורא לי
לעוף אל הארץ החמה.

Against the Dark

Before sleep
when thoughts of being buried alive
by candlelight by candlelight
become more real than the crumbs of darkness
on my lips and nose

my body then gropes around for the soft almond rod
turning red and starting to blossom in my hand.
Almond rod! Almond rod!
The candy rooster, transparent and sweet,
calls then to me
to fly away to lands of the sun.

אל הגבר

הרי אני עליך
תמיד
כמו פרפר שחור
מקעקע על השד השמאלי
של נערה עורת.
מתחת לחלצה שלך
אני מפרפרת.

To My Man

For I am always
upon you
like a black butterfly
tattooed into the left breast
of the blind girl.
Under your shirt
I flutter.

סוּסָה

הִיְתָה לִי בְבֶטֶן סוּסָה שְׁחוּרָה שְׁעוּרָה רוֹטֹט,
דוֹהֶרֶת בְּחֻמָּה, דוֹאָה,
מִתְחַרָּה עִם הַכּוֹכָבִים בְּשָׁמַיִם.
לָמָּה מִהֲרֵתִי לְלָדֵת נֶפֶל וְרֹד?
בְּשָׁמַיִם, עִם הַכּוֹכָבִים,
הַחֻמָּה פּוֹסַעַת לְמִקּוֹמָה הַנָּכוֹן
רְחוּקָה
כְּמוֹ הָאוֹר.

A Mare

I had in my belly a black mare whose skin trembled
as she galloped with wisdom, soaring high,
competing with the stars.
Then why did I hurry to birth this pink fetus?
In the sky, with the stars,
wisdom strides to its rightful place
as far away
as the light.

*

החיוך הבוקע בקשי,
מכוץ והמום-תודה,
של הבן שפתאום הוא אב
ויש לו תינוק בידים.

צליל קולו החדש, הסודי,
הרצינות המולידה של פניו.
ענני זרועותיו המתארכות.
שערי האחריות שעל ראשו.
הלת גבריותו העולה
במעלות נשיות
עד בינה.

■

The slight and barely breaking smile,
constricted and stunned in gratitude,
of the son who has suddenly become
a father, and holds now
a baby in his arms.

The secret timbre of his new voice
the expectant seriousness of his face.
The manly clouds of his arms lengthen.
On his head a female halo
of wisdom.

שירי הזדקנות

א.

הרבה יותר דלילים, וכמה אטיים הם
העשורים האחרונים של החיים
כמו שכבות האויר הגבוהות
המתקרבות בהליכה אל הירח.

על הסלם המתחמם בשמש
עטור אשכלות של קרציות רוחשות
יתבוננו ממרחקים קופאים והולכים.

ב.

אוך, נעלמו המשקפים,
אבדו המפתחות,

נמסו השמות הידועים,

והמקומות - היכן?

נפלו לתוך חורים שחורים

שנחרכים ברוך במפת הדברים.

ג.

כמה מעיקים,

פוקעים מלחץ

היו מי האמהות

קשים

כמו בטן בתשיעי.

קלים הם עכשיו

כמו שד של בת תשעים.

ד.

הכל תמצצי,

בכל תתקעי שנים קהות,

זקנה זללנית:

בקו השזיף של הלחי,

בְּהֶלֶם הַדְּבֵשׁ שֶׁל הַתְּנוּמָה,
בְּהִזְדַּקְפוֹת הַזְּרִיזָה שֶׁל הַחֶשֶׁק
בְּמִזְרָקֵת הַצְּבָעוֹנִין שֶׁל הַמִּיצִים -

אָבֵל לֹא בִּתְעֵנוּג
הַלִּילִי
שֶׁל סֶפֶר
בְּאוֹר
הַדְּמָמָה.

ה. דְּיוֹקָן

הַבֵּט בְּאִישׁ הַמְזֻדְקָן, הַמִּתְקַמֵּט:
הָאֵם נִשְׁמָתוֹ גַּם הִיא נִמְעָקֶת
בְּאֶגְרוֹ, כְּמוֹ נִיר מִיַּתֵּר,
אוֹ שֶׁהִיא מִשְׁתַּנֶּה וּמִתְיַשְׁרֶת
וְנִהְיֶת שְׁקוּפָה וּמְאִירָה וּמְלֹאָה סוּדוֹת,
כְּמוֹ אֶהֱלֵךְ הַקֶּלֶף שֶׁל הַמְנוֹרָה
מֵעַל מִטַּת הַיָּלֵד
שֶׁאֵינָנו מְצֹלִיחַ לְהַרְדֵּם?

ו. שִׁיר שֶׁל סִינֵי זָקֵן

שֶׁנִּי יָם לֹא מְעֵט עִם הַחַיִּים חַיִּיתִי בְּכַפִּיפָה אַחַת
וְכִמָּה כָּבֵד הַסִּפְקָנוֹ לְרִיב וְלִהְיוֹת בְּרִגְזִי!
עֲכָשׁוּ כְּשֶׁלְּמִדְּנוֹ קֶצֶת לְהַשְׁלִים זֶה עִם זֶה
מִתְבָּרַר שֶׁעֲלִינוּ לְהַפְרֵד אִישׁ לְדַרְכּוֹ.

ט. מְרוֹחַ

זָקֵנָה הִיא יָד אֲרֶכָה מוֹנַחַת
עַל שֵׁד הַקְּלִיד הַרְפוּי.

זְקֵנָה הִיא מְרוֹחַ

כְּמוֹ בְּפוּגָה שֶׁל בֶּךְ, לֹא צְפוּי,
בֵּין הַעֲכָשׂוֹ לְאַחֵר-בֶּךְ.

זְקֵנָה הִיא לֵידָה

שֶׁל זְמַן רַךְ וְשָׁפוּי.

הִיא הַצֵּלִיל הַחֲבוּי, נְטוּל-קוֹל
בֵּין לִבּוֹ הַלֵּה לִבּוֹ יוֹן לֵה-בְּמוֹל

שָׁחוֹר, מְצַפֶּה לְיַד הַפְּסִנְתָּרָן
הַשׁוֹהָה בְּמְרוֹחַ שְׁבִינֵי שָׁם לְכֹאן.

Songs of Aging

1

Much thinner, and how much slower
are the last decades of life
like the higher strata of air
slowly walking toward the moon.

From freezing distances
they will watch
life's ladder heating up,
adorned with clusters of rustling crickets.

2

Oh, the glasses have disappeared,
the keys are lost,
familiar names have melted away,
and the places – where are they?
They've fallen into black holes
softly etched into the map of things.

3

How heavy,
bursting with pressure
were the days of motherhood –
hard
as the ninth month belly.
They are light now
like an old woman's breast.

4

Suck up everything,
set your teeth into everything,
gluttonous age:
into the plum line of the cheek,
into the honey shock of the slumber,
into the rapid erection of desire
into the resplendent fountain of the juices –

but not into the night
pleasure
of the book
in the light
of silence.

5 Portrait

Look at the aging, wrinkled man:

is his soul also crushed

in a fist, like scrap paper,

or is it straightening and stretching

becoming transparent and light-filled and full

of secrets, like the parchment lampshade

above the bed of the boy

who cannot fall asleep?

6 Poem of An Old Chinese

For so many years I lived in one basket with life

and how we quarreled and refused to talk to each other!

Now that we've finally learned to make up

it seems we must each go our own way.

7 Space

Old age is a long hand resting

on the loose breast

of the ivory key.

Old age is the unexpected

space

in a Bach fugue, haunting

the place

between now and then.

Old age is the birth
of soft and sane time.

It is the soundless note, hidden
between the white B and B flat

black, it awaits
the pianist's hand

hovering in the space between
here and there.

(Food (2001

סונט העגבניה המיבשית

שרויה בציר של שיר זהב
כמו בשמן זית שעלי נשפך
אינני זזה. אני רק תופחת,
אני רק שרויה בתוך הטוב.

אך עוד מעט אשאף
להאבל, להנתז על הלשון
לרקד על בלוטות הרק החלשות
שינזלו מהשפתיים, מהאף.

גלי לי איך להשתמר טבולה בשיר
תמיד, לא להזיז עפעף,
לא להספיק, לא לכנף שריר

כמו העגבניה המיבשית שעכשו
מנחת בצנצנת עם השום והשמיר
בלי לדעת על סכין, מזלג או כף.

Sonnet of the Sun-Dried Tomato

Supine in a pan of poetry as golden
as the olive oil spilling over me
I do not move. I just swell gently,
supine within the goodness.

But soon I'll want to be between
the biting teeth, sprinkled
over the tongue, over the taste buds,
dripping with saliva from the lips.

Please tell me how to stay bathed in poetry,
not batting an eyelash, moving no muscle,
accomplishing nothing, languidly,

like this sun-dried tomato unconsumed
now curled in the jar with garlic and dill
so ignorant of the knife, the fork, the spoon.

הָאִישׁ שְׁמַחְצִית גּוּפוֹ הַיְמָנִית נִכְרְתָה

הָאִישׁ שְׁמַחְצִית גּוּפוֹ הַיְמָנִית נִכְרְתָה
כְּדִי שְׁיִמְשִׁיךְ לַהֲיוֹת נוֹתֵר עִם אִשְׁתּוֹ וְעִם יְלָדָיו
מִכֵּר לַפְּרִנָּסָתוֹ כְּפָרוֹת מוּצָקִים שֶׁל לֶחֶם חֵי.

דֶּרֶךְ עֵינָיו הִקְבּוּעוֹת בְּחוֹרִים חוֹרִים רְאִיתִי
אֲנָשִׁים מִתְקַרְבִּים אֶל הַמְּשׁוּכָה הַשְּׂרוּפָה שֶׁל הַחֲצָר
וּבְיָדָם סֵל קִנְיּוֹת.
וְרְאִיתִי בְקִשֵׁי אֶת יְפֵי הַחֶסֶה הַמְּסֻלָּסֶלֶת
וְאֶת הַסֶּפֶסֶל הַצְּרוּב שְׁמַצְמִיחַ זִלְזָלִים מְטֹרְפִים.

הָאִישׁ שְׁמַחְצִית גּוּפוֹ הַיְמָנִית נִכְרְתָה
הוּא עֹשֶׂה לִי שְׂאוּכָל לְזָכֹר בְּמִנוּחָה נְכוֹנָה
אֶת הַיָּמִים שְׁבָהֵם כָּל אֲצַבְּעוֹתַי
הָיוּ שְׁלֵמוֹת בְּבִצָּק
שְׁמַמְנוּ עֲשִׂיתִי לָכֶם חִלוֹת,
וְאַחֲרֵי הָאֲרוּחָה שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת
כְּשֶׁכָּל הַיְלָדִים נִכְנָסוּ לַחֲדָר
עִם הַפְּסִנְתֵּר שֶׁעוֹד הָיָה חֵי
כְּדִי לְנַגֵּן וּלְשִׁיר בְּיַחַד
הֵיטִי מוּצָאֵת אֶת עֲצָמֵי
בוֹכָה מֵרֵב אֲשֶׁר רֵב מְדִי.

Black Bread

The man with half of his upper body amputated
sells solid loaves of black bread for a living.

Through his eyes fixed in their pale holes I saw
people approach the yard's burnt hedge

grocery baskets in their hands.
And I saw the lettuce's curled splendor,
the charred bench growing insane tendrils.

The man with half of his upper body amputated
helped me to dare remember
the days when my hand
with all its fingers together
was whole in the dough
and after the meal,
when all the children entered the room
with the piano and closed the door
to play and sing together,
how I would find myself
crying with joy.

טועמת דגים

כְּשֶׁהִיא טוֹעֶמֶת מִסִּיר הַדָּגִים
גְבוּתֶיהָ מְרִימוֹת שְׁתֵּי קִשְׁתוֹת נֶצְחוֹן
אִישׁוֹנֶיהָ מִתְרַחֲבִים בְּתַמְהוֹן שֶׁל צֶפֶר
דוֹגְרֶת עַל אוֹצְרוֹת שֶׁל מַחְלָטוֹת,
וּשְׁפָתֶיהָ מְרַפְרְפוֹת עַל הַרְטָב
כְּמוֹ אֶצְבָּעוֹת דָּוִד הַמְּנַגֵּן בִּנְבֶל
בְּתַמוּנָה הַחוּמָה שֶׁל רֵמְבֵרנְדֵט
שֶׁרְאִיתִי מִזְמַן בְּמוֹזֵיאוֹן הַיֶּשֶׁן.

When She Tastes

When she tastes from the pot of fish
her eyebrows raise archeological arches,
her pupils widen with the wonder of a bird
hatching treasures of certainty,
and her lips flutter over the sauce
like King David's fingers on the harp
in Rembrandt's brown painting
which I saw long long ago in The Old Museum.

שָׁלַל

מתרוצצת ברחובות
מחוירים מרב רעב
עם נתח השלל האכיל
חזק בפה.

"תשליכי! תשליכי!" הרוח צורחת
אבל לא משאירים שום דבר בצלחת,
וגם את השלל המרעל, המרעיל.

Plunder

Racing through the streets
pale with hunger
with a piece of the plunder
clutched in the mouth.

"Spit it out! Spit it out!" screams the shutter,
but food on the plate, even poisoning plunder
must be finished, said mother.

כְּמוֹ תְּמָרִים

כְּמוֹ תְּמָרִים חֹמִים מִיְּחָמִים
בְּלִחְיָה נְחָלְצִים הַחוּצָה
בְּסוֹף הַקַּיִץ
נִמְצָצִים
בְּמוֹ עֲצִימָה גְּמוּרָה
שֶׁל חֲמָרִים כְּמֵהֵם
נְשִׁיקוֹת רַכּוֹת דְּבִיקוֹת מְתַקּוֹת.

Like Dates

Like dates brown and swollen
bursting when pressed
at summer's end
sucked clean
in a complete claiming
of longed for things
sweet kisses, soft and sticky.

מסטיק

איש לא ראה מה שעשיתי ליד הגדר עם ילדה ערבית
בקיץ 1949, ביפו.
אנשים לא-מכרים עסקו בהובלת פסנתרים, שטיחים.
אמי הרתיחה את מי השתייה.
אנשים אחרים הלכו עם ידים למעלה.

כל-כך יבש לי בפה ומי השתייה עוד רותחים
וברוך מבעד לגדר אני עושה מסחר בשפת ידים:
מסטיק מפה רטב שלה לפה יבש שלי תמורת פרוסה
עם חמאה מלוחה מהחבילות שבאו מאמריקה.
אני מביטה בה והיא בי, לוועסת, לא מחיכת.
זבובים שאכלו מגלה מעיניה מתישבים להם על עיני.
מי השתייה שרתחו כבר פושרים.

Bubble gum

No one saw what I did with the Arab girl near the fence
in the summer of 1949, Jaffa.
Strangers were busy moving pianos, rugs.
My mother boiled the drinking water.
Other people walked with their hands in the air.

It's so dry in my mouth and the drinking water's still boiling
so through the fence and in sign-language, I make a deal:
bubble gum from her wet mouth to my dry mouth in exchange
for a slice of bread with salted butter from the American care-packages.
I look at her and she at me, chewing, not smiling.
Flies that fed on the pus near her eyes settle on my eyes.
The boiled drinking water has already cooled down.

תה בבונג

פתאם הוא התחיל ברצינות לשתות
רק תה בבונג בלי סוכר,
הילד המכּוּשֵׁר,
הילד המפאָר בּיּוֹתֵר.
גחמות של מתבגר.
הופיע במטבח עם קדקוד מגלח.
כלם בגילו, הנועזים באמת, עושים כן.
בעינים לא זזות רצה להשתתף -
להשתתף? בקבוצה -
בקבוצה? של טפול נפשי!
זה מה שהוא רצה, הילד עטור המלגות
שעושה לנו מוסיקה נפלאה שכזאת.
זה בחנם -
יותר מזה לא יצא משפתי
הכמעט מחיכות, רפויות, חסרות דם.
איזו תבונה, איזו בגרות, איזו אחריות!
בבית הריק והמואָר הוא חכה שתי שעות לצלצול.
בסוף פתח קפסת אפרסקים משמרים.
לא אכל שום דבר, זה ברור. אולי בא לו להקיא.
השאיר אותה כן פתוחה במטבח
לפני שלקח מהמגרה את האקדח.

Chamomile Tea

Suddenly he started drinking great quantities
of unsugared chamomile tea,
this talented boy,
this prodigy.
Adolescent obstinancy.

Appeared in the kitchen one day with his head shaved.
Everyone his age, all the bold ones, are doing it.
With unmoving eyes he says he wants to join –
Join what? A group –
A group? For therapy.
That's what he wants, this award-winning boy
who makes the most wondrous music.
It's free –
he says, and nothing else from his slack, bloodless
half-smiling lips.
What wisdom, what maturity, what responsibility!
In the well-lit empty house he waits two hours for the phone to ring.
Then he opens a can of preserved peaches but doesn't eat a thing.
Maybe he wanted to vomit.
He leaves the can on the counter uncovered
before taking the gun from the drawer.

לא, האלים אינם זקוקים

לא, האלים אינם זקוקים לסבה נראית לעין
כדי לכעס על בני האדם
ולהתעלל בהם.
וכך גם ילדים שהיו לאנשים -
אין אתם דומים לשיח השושנה
שגם באוגוסט יפרח אם יתמסרו לו
שבועים-שלשה באפן אנטנסיבי. לא,
אתם ממלמלים בקול שכלו קוצים,
הצנור שבו את מנסה להשקות אותנו
עשוי מעצמות מתים.

The Gods Need No

The gods need no apparent reason
to be angry with human beings
and to torture them.

So too with partners, parents, children who have become people –
they are nothing like the rose bush
that will bloom even in August if devotedly
tended to for two or three intensive weeks. No,
you mutter in a voice all of thorns,
the hoses with which you water them
are made from the bones of the dead.

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה פָּרוּשׁ עָלַי מִפָּה חֲלָקָה
שְׂתַכְסֶּה אֶת כְּתָמֵי הַשָּׁנָה הַזֹּאת
וּתְכַסֶּה אֶת יְרֵכַי הַמִּתְנַדְּנֹת.
פָּרוּשׁ עָלַי מִפָּה נִקְיָה וּבְרֵךְ.
אֵל בְּזַעֲמֶךָ תִּשְׁבֵּר כְּלִים
עֲרוּכִים לְאֲרוּחָה בְיַדִּי יִלְדִיךָ.

On Rosh Hashanah

On Rosh Hashanah spread over me
an unwrinkled tablecloth
to cover this year's stains
and my unsteady legs.
Spread over me a washed tablecloth
and make the blessing.
In your rage don't smash the dishes
your children laid out for the meal.

שִׁלְחַן פָּחַל

יְהִי לָנוּ שִׁלְחַן גָּדוֹל וְכָחַל,
יְהִי לָנוּ שִׁלְחַן עֲרוֹךְ לְכָלֵנוּ בְּיַחַד,
שִׁלְחַן עוֹטָה אוֹר, עֵגַל לְגַמְרֵי.

וְנֹשֵׁב לְיָדוֹ בְּיַחַד בְּעֶרְבֵי שַׁבָּת
מִרְפָּקֵינוּ נוֹשְׁקִים זֶה לְזֶה
בְּלִי אִמְרָה, נְשִׁיקַת יוֹסֵף לְבִנְיָמִין,
וְנִשְׁרֵי אֶת הַשְּׁלוֹם עָלֵיכֶם בְּלִי קוֹל
וְנִשְׁתָּה אֶת יְיָ הַקְּדוֹשׁ מִהַכּוֹס הָאֲחַת
בְּיַחַד עִם הַמְּלֹאכִים, לְפִי הַגִּיל.

הַשִּׁלְחַן אֵז יָשׁוּב וְיִסֹּב עַל צִירוֹ
דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּבִלְיָלָה
נֹאמַר כָּלֵנוּ בְּיַחַד אָמֵן.

A Blue Table

We'll have a large blue table,
a table set for us all,
a table covered with light,
perfectly round.

And we'll sit at it on Sabbath eve
our elbows kissing
as Joseph kissed his younger brother Benjamin
after so many years
and voicelessly we'll sing *Shalom Aleichem*
and we'll all drink of the wine from one cup
together with the angels, according to age.

The table will then turn again on its axis
daily, and at night
we'll all say
together
amen.

Convalescence
(2004)

כְּשֶׁאֲנִי נִשְׁאַרְתְּ לְבַד

כְּשֶׁאֲנִי נִשְׁאַרְתְּ לְבַד אֲנִי מְצוּצָה וְרוֹצָה לָמוּת,
לְהִתְעַטֵּף בְּנוֹצוֹת הַפּוֹךְ שֶׁל הַחֲשֵׁכָה
לְשַׁקֵּעַ בָּהּ כְּמוֹ צוֹלֵלֵת רְצוּצָה
וְלַעֲצֹם אֶת עֵצְמִי בְּשֵׁנָה.

כְּשֶׁאֲנִי נִשְׁאַרְתְּ לְבַד כּוֹחוֹתַי נוֹזְלִים
מִכָּל פֶּתַחֵי גּוּפִי אֶל הָאֲדָמָה
אוֹזְלִים אוֹתִי חִלּוּלָה, מִבְּהִלָּה,
נִשְׂאֵת בְּרוּחַ רְשָׁעָה כְּמוֹץ.

כְּשֶׁאֲנִי נִשְׁאַרְתְּ לְבַד אֵין לִי אֲנִי
בְּכֻלּוֹ, יֵשׁ לִי רַק אֵין זֶה
וְאֵין הֵהוּא וְאֵהָה
וְכָל אֶחָד אֶבֶן עָלַי.

When I am Left Alone

When I am left alone I am sucked dry and want to die,
to wrap myself in the dusk's downy feathers
sink into it like a broken submarine
and close myself in sleep.

When I am left alone my strength flows
out of all my orifices into the ground,
leaving me hollow, carried off –
wicked chaff in the wind.

When I am left alone, I have no me
at all, I have only *not this, not*
that, not him and *alas, alas --*

And every one is a stone.

מה מטמא

מה מטמא

בלנגע במת?

כי זה מגנט

שחור וחד.

מושך כל כך

כמו חור בגוף אשה

אחרת, אסורה, נהדרת

שאתה נוגע ונמשך לבור

לא רוצה לחזור לעולם

לא רוצה אוֹרְחִים

לא אכל

לא אור.

What is Impure

What is impure
in touching the dead?
A black magnet
soft
and so seductive
like the hole in a woman's body -
other, forbidden, wonderful
you touch it and are pulled into the pit
you want never to return to the world
you want no friends
no food

no light.

הַתְּנִים

כְּשִׁבְיוֹם וּבִלְקָה אֲנַחְנוּ יוֹנְקִים
צְפִירוֹת שֶׁל כְּלֵי רֶכֶב בְּלַת־מִזְהֵים
טָסִים עַל הַכְּבִישׁ בְּלֵי כּוּוֹן, אֵין אוֹנִים,
בְּקוֹלוֹת יְבָבָה עוֹלִים וַיּוֹרְדִים

כְּשִׁבְחוּץ שׁוֹב נִשְׁמַעַת אוֹתָהּ יִלְלָה
שֶׁל שְׁכִנְתָּנוּ פְּרוּעַת הַשְּׁעָר, הַמְטֹרֶפֶת
שֶׁרְצָה צוֹרַחַת בְּרַחוּב וְקוֹלָהּ
בְּתוֹכָנוּ מְזַרְיק בְּהִלָּה מִשְׁתַּפֵּת

כְּשִׁמוּחָנוּ נִבְהַל כְּמוֹ עֵינֵי תִרְנַנְגֵּלֶת
שֶׁבְּאֲמָצַע נִמְנוֹם נְחֻטָּפָה מֵהַלוּל
וְהִיא מִפְרָפְרֶת בְּחֶסֶד יִכְלֶת
פּוֹעֶרֶת מִקּוֹר מִשְׁתַּק מִבְּלָבוּל

אֲזַ תִּנִּי יִלְדוּתָנוּ חוֹזְרִים לְהַקִּיף
אֶת תְּרִיסוֹ הַדְּקִים שֶׁל הַצְּרִיף הַיֵּשֶׁן
בְּרַעַל קִדְחַת, בְּזַעַם מִצִּיף
בִּילְלוֹת שֶׁל שְׁמָמָה וְחֶרֶבֶן.

The Jackals

When day and night we feed
on the honking of unidentified cars
racing aimlessly down the road, helpless
their voices of lament rising and falling –

when outside we hear again the wailing
of our wild-haired neighbor, the crazy one
who runs in the street shouting, her voice
injecting us with communal terror –

when our brain is afraid like the eyes of a hen
snatched from her coop in mid-sleep
she struggles, flaps around uselessly
her beak open, silenced in confusion –

then the howling jackals of our childhood return
to prowl with poisonous fever outside the thin
shutters of the old hut, engulfing us
with the wilderness of their rage and ruin.

פ'ה

זו האצבע המורה. היא מן הפקעת התיכה
את חוט מבטי המבין ראשונה.
עשר אצבעות מאמינות כרכתי סביבה
להובילני בזויות הישרות של העברית.

את ראשי הרפנתי בצפיה ציתנית
קשגהצה לצמותי סרטים כחלים ולבנים
על דפן הקמקום, מרטבים ברק פיה.

זו האצבע הנסדקת מכלים,
התופחת ממכאב,
הגדמת.

תמונתה מעל מטתי.
ממנה נולדתי.

היא מזדקפת לעמתי ומורה לי
את הדבר הראשון:
פ'ה.

Here

She was the teaching finger. From the maze she was the first
to hold the thread of my understanding gaze.
Ten believing fingers I wrapped around her
to guide me in Hebrew's angular ways.

I bowed my head with obedient anticipation
when she ironed into my braids, with the kettle's side,
blue and white ribbons, dampened with her spit.

She was the hand cracked from washing dishes,
swollen with pain,
crippled.

Her picture is over my bed.
She who birthed me.

She stands erect before me and teaches me
the first commandment:
Here.

כח

הָיָה לָנוּ כַּח שְׁנוּלֵד מִן הַנְּעוּרִים וּמִן הַזָּרוּת
לְצַרַח שִׁירִים לְפָנֵי הַשָּׁנָה בְּמַטָּה עֲשׂוּיָה מִבְּרִזָּל
וְלִפְל בְּסוּפָם, כְּמוֹ טְרוּמְפֶּלְדוֹר, אֶפְרָקְדוֹן.

הָיָה לָנוּ כַּח לְרֵכֵב עַל אוֹפְנִים עִם רֵמָה בְּרוּחַ הַצָּר
שֶׁבֵּין מַצְבּוֹת מְכֻסּוֹת מַחְטֵי אֲרָנִים לַחִים
בְּיָדִים פְּשׁוּקוֹת - תִּנְאוּ! צַעֲקוּנוּ.

מִרְחוֹק, מִפְּרֶדֶס הַפּוֹמְלוֹת שֶׁמֵּעֲבֵר לְכַבִּישׁ,
נִעְנָה זְמִזּוּם מְנַמְנֵם שֶׁל צְרָעוֹת.

Strength

We had the strength of youth and refugees
to shout out songs before sleep in an iron-framed bed
and to fall on our backs, at their end, like Trumpeldor the hero.

We had the agility to ride bicycles along the narrow passages
between tombstones covered in damp pine needles
our hands spread out – "Look at us!" we shouted.

From the pomelo orchard across the road,
the sleepy humming of hornets answered.

שמות

שמות ועוד שמות תמנוניים, מרסקים, מסלסלים
שהאומר אותם צוהל כמו סוס בוכה בחלומו.

שמות של רחובות, חברים לפתה ואחיותיהם
שהאומר אותם נכנס לתחום הצעקה

מתעופפים באויר ושרים בעקשנות משנה,
כאלו הם שומרים על אתר אסור,
מעבר לצחוק ולבכי -

כך נשמעו השיחות של הורי עם בני עירם
על מה שהיה.

Names

Names, names. slippery, crushed, curved.

Names which he who speaks them whinnies like a horse crying in his dream.

The names of streets, classmates and their sisters

that he who speaks them enters the realm of the shriek

Flying and singing in strange stubbornness

as though protecting a forbidden site,

beyond laughter and crying –

that's what they sounded like, my parents' conversations

with neighbors from there

on what was.

תהייה לנו מדינה

תהייה לנו מדינה, את הסוד הזה
ספר להורי האיש הזר מהרדיו,
איש מפחיד, יודע הכל, בוכה חזנות בשבת.

על זה הם לא התנכחו.
ביחד, ובשלה נדירה
הקשיבו לאיש שאמר ארצות הברית
של אמריקה כן רוסייה כן גואטמלה כן
ועוד ארצות שאפלו אלבום הבולים לא מכיר.

תהייה לנו מדינה, אמרו לי שניהם,
אה, ביחד.

בבקר יצאתי לראות אם כבר יש מדינה
וראיתי שעזרא עומד ליד הפרדס עם רובה.
עזרא, אמרתי, כבר יש לנו מדינה!
כבר לא צריך סליקים ועצר!
לא צריך להחביא כדורים של אקדח
בילקוט בית הספר שלי!
האם עזרא שמע?

על רצפת בית העם שכב אורי גנני, נהג מכונית החלב,
מכסה בסדין שחור, אפלו הראש.
על הרצפה דלקו שני גרות אם כי לא ערב שבת.
ירו בו בכביש של יהוד, אמרו ואמרו.
יהוד יהוד יהוד, הדהדו קירות בית העם.

ביהוד, כשנוסעים בקו דרום יהודה,
רואים המון לדות בשמלות ורודות עד מאד.

הן רצות וקופצות ככה, בשמלות,
עם כל הנרד הזה המחריד.
ילדות של יהוד. מדינה לא ברורה.

Our Own State

We'll have our own state – this secret
a man from the radio told my parents,
a scary man, omniscient,
weeping cantorial music Sabbath afternoons
through the strange and frightening box.

Only about this they never argued.
Together, and with a rare calm
they listened to the man who said *The United States
of America yes Russia yes Guatemala yes*
and spoke the names of other nations
even the stamp album had never heard of.

We'll have our own state, they both told me.
Together.

In the morning I went out to see if we already had our own state
and I saw Ezra standing next to the orchard holding a rifle.
Ezra, I said, the State is already ours!
We don't need caches and curfews anymore!
We don't have to hide bullets
in my school bag.
Did Ezra hear me?

Uri Ganani, milk-truck driver,
lay on the floor of the community center
covered in a black sheet, even his head,
two candles burning near him.
They shot him on the road to Yahud, they said

again and again – *Yahud yahud yahud*
echoing off the walls.

From the bus traveling south
one could see
the little Arabs girls of Yahud
in their very pink school-dresses
running and jumping
in that horrible pink.

Strange girls of Yahud.
Very strange State.

אם אתה מצליח לזכור

אם אתה מצליח לזכור איך האכלת אותי
חצאי דבדבנים מפין
בממחיות של שחקן קולנוע
ואיך לאחר שנה הצעתי לך לטעם
מהחלב הפושר שטפטף משדי הקשים
ומה היתה הבעת פניך בשעת מעשה
ואיך אכלת ושבתת את הארז הראשון שלא בשל היטב
ואת העוף שבשל על קרביי בסתו הראשון
כשאכלנו את הארוחה המפסקת הראשונה שלי
ואיך קניתי לי מהתמלוגים שמלה מזמש אפר וכפפות מזמש סגל
ואיך בסתר ובתשלומים קניתי לך חלוק צמר עם צנארון סיני
ואם אתה מצליח לזכור את מעיל העור שלי
ואת מכנסי הפיז'מה שלך בצבע תכלת
שפרשנו בגנת בית החולים בין שיחים לא גבוהים
כשהתגנבתי לבקר אותך בלילה כי צלצלת שאתה צריך
וכבר הייתי אמא של ארבעה ילדים
ואיך חזרת הביתה מהמלואים באמצע הלילה
וכמה מאשרת וגאה נהיית מזה שאתה שלי
ואם אתה מצליח לזכור איך הנחת את ראשך על ירכי
ועצמת את עיניך כליל מול האגם שהבהב בין העצים
על הספסל בשדרה מיד לאחר שחתמת על החוזה
ואני הבנתי שעכשו אתה מאשר באמת
ואם אתה מצליח לזכור איך החזקתי אותך
בכל הכח שיכלתי למצא אז במתני הרעיועות
כשגעית באמבטיה בבכייה של דב פצוע
ואיך החזקת את כתפי ואת בטני ההרה בהלונה של אבי
כשלבשתי את השמלה הפוך ולא יכלתי להפסיק לבכות
וסלחת לי בגבורה על שקרים ועל נקמנות

וְאִם אַתָּה מִצְלִיחַ לְזָכֵר אֶת שִׁיחַ הַפֶּטֶל הַקּוֹצָנִי
שֶׁהִתְעַקֵּשׁ לְצַמַּח גַּם אַחֲרֵי שֶׁהִפּוּעָלִים שָׁפְכוּ עָלָיו בְּטוֹן

אֶז תִּסְפָּר לִי עַל זֶה בְּבִקְשָׁה
כִּי אֲנִי נוֹטֵה לְשַׁפַּח דְּבָרִים בְּזִמְנֵן הָאֲחֵרוֹן.

If You Can Manage to Remember

If you can manage to remember how you fed me
half-cherries from your mouth
with the expertise of a cinema star
and after a year I offered you a taste
of the warm milk dripping from my hard breasts
and what your face looked like when you did
and how you ate and praised my first half-uncooked rice
and the chicken cooked with its entrails that first autumn
when we ate our first pre-fast meal together
and how you bought me with royalties a gray suede dress and purple suede gloves
and how in secret payments I bought you a woolen robe with a Chinese collar
and if you can remember my leather jacket
and your light-blue pajama bottoms
which we spread out in the hospital garden among the low shrubs
when I stole in to visit you at night because you phoned to say I must
and I already a mother of four children
and how you returned home from reserve duty in the middle of the night
and how happy and proud I was that you were mine
and if you can remember how you rested your head on my thighs
on the boulevard bench right after you signed the contract
and you closed your eyes before the lake glittering from between the trees
and I understood that now you were truly happy

and if you can remember how I held you
with all the strength I could find in my brittle hips
when you wailed in the bath with the crying of a wounded bear
and how you held my shoulders and my pregnant belly at my father's funeral
when I wore my dress inside out and I couldn't stop crying
and you courageously forgave me the lies and the vengefulness
and if you can remember the thorny berry bush

that insisted on growing even after the workers poured concrete on it
then tell me about it please
because I tend to forget things these days.

קצת היסטוריה משפחתית

1

סבתי דבורה פרנסה את המשפחה מבשול סבון ומריטת נוצות.
אבי היה הבן הראשון שילדה אחרי שתי בנות מנמשות
ובנים שמתו בכל מיני מגפות.
שנה שלמה החזיקה אותו בבית עטוף בתוך כרית נוצות
ולא פתחה את החלונות.
אמי טענה תמיד שהוא היה ונשאר מפנק,
גם כאשר שפשוף את תחתונייה על קרש כביסה.
לשם הוכחה היא ספרה שסבתא דבורה הייתה שופכת מיד
את התה בחלב שלא היה לטעמו ומכינה לו תה חדש.
אף פעם לא שמעתי מאבי אף מלה על אמו.

2

אבי חזר אחרי דודתי האמצעית, הרזה והמקשרת
שלימים הייתה אחות ראשית בבית-חולים בנרשה.
היא ובנה ארתור נספו בשואה, כמו שאומרים.
איך פתחה אותו אמי חובבת הממתקים והמבגרת ממנו בשנתיים
אינני יודעת בדיוק. לפעמים אני מנסה לנחש.
אחר-כך נתנה לו לחזור אחריה שמנה שנים.
ליד הנגר היה קיוסק של גלידה
והמוכר היה נותן להם תמיד שלש מנות. ולמה לא שתיים?
"כדי לספר לאמא שלך איך אתם מתחלקים", ענה לאבי.

3

סבי מצד אבי היה ידוע בשם "היהודי הישר",
לכן הפקידו בידו את חלוקת הסרטיפיקטים לארץ-ישראל.
סבתי, כאמור, פרנסה את המשפחה מסבון ונוצות.

בתו הבכורה, המנמשת ביותר,
קבלה סרטיפיקט בשנת עשרים ושלש
ואחרי שנה של רעב, מחלות ורעידת אדמה בארץ
הגרה עם משפחתה לארגנטינה.
בנו האהוב, כלתו ונכדו חפו בתור עד שלשים ותשע
וכמעט אחרו את המועד.

4

באלף תשע-מאות שלשים ותשע כתבה סבתי רבקה, סוחרת עשירה לשעבר,
לאמי הקבוצניקית, בתה הבכורה: אולי כדאי שאעלה לארץ?
לא כדאי, כתבה לה אמי, איש לא ישרת אותך כאן.
לא היתה חרטה בקולה ולא שום דבר אחר כשספרה לי על כך.

5

כשדודתי הצעיכה ניורה
זאת שרקמה וסרגה לפרנסת המשפחה
כי לא זכתה כבר להשכלה
בגלל המצב אחרי המהפכה
ילדה סוף סוף בת אחרי שני בנים

היא קראה לה רבקה על שם אמא שלה
זאת שנסעה לבדה לאודסה לחדש, לרחץ בים השחור,
מיד לאחר שילדה אותה, בתה השלישית,
אחרי התינוק יעקב שמת מדיזנטריה.

6

"כאן בקומה השנייה" אמר האיש עם הזקן, וצעד
עשרה או עשרים צעדים על פני המגרש הגדול והשומם,
הורי צעדו אחריו. שם ישבו הורי ובכו על בנם היחיד.
אחר כך נסעו למרכז העיר לקנות פרחים ושלט
עם השם והמשפחה והתאריכים.
ואז התחילו להסתכל הצדה ולברר:
איזה שלט ואיזה פרחים יש לאחרים.

על תמגרש ההוא, אז קבר אחים זמני,
נצבת כיום קרית הממשלה.
המצבה של אחי, שאחר-כך עבר להר הרצל,
בדיוק כמו של כל האחרים.

7

כשלתותיה וכפות ידיה כבר מלאו כתמים חומים,
אחרי שנואשה מטפול בחולים
ומהדרכה בסריגת כובעים
כשהתברר שאין בעצם מה להתנאות
ברוסית שלמדה בגמנזיה
התחילה אמי ללמד אספרנטו.
רק אז נודע לי:
יחד עם הדרכה בשומר הצעיר
ודבורים על שופנהאואר
האספרנטו הסעירה אותה
לפני שבעים שנה ויותר, ברובנה.

עכשו היא מדברת אספרנטו
עם המלאכים, בטוחה
שכל האחרים –
שמדברים שם רק יידיש -
מקנאים.

8

"יש הכל", היתה אמי אומרת
כשהיינו שואלים אם יש
חרדל, משחת נעלים, רבה.

אשה שמנה, לא מתאפקת, מגזימה,
מתהללת בהבטחות
היתה אמי.

עשר שנים לאחר מותה

בְּלִילָה שְׁנַמְשֵׁךְ יְמָמָה
אָמַר הַדָּל "יֵשׁ הַכֹּל"
וְאֲנִי שִׁמְעֵתִי
אֶת הַחֵלֶב הַמְתֹּק בְּעֵינַיִם
שֶׁהָיוּ גְדֻלִים וּפְחוּסִים כְּמוֹ שְׂדֵיָהּ.

A Little History

1

My grandmother Dvora supported her family by making soap and plucking feathers.

My father was the first son born after two freckled daughters and baby boys who died in all types of epidemics.

For a full year she kept him at home wrapped up in a feather comforter never once opening the windows.

My mother claimed that he was and remains spoiled, even when he scrubbed her panties on a washing board.

As proof she tells how Grandmom Dvora would immediately spill out the tea with milk when not to his liking and prepare a new cup for him.

From my father I never heard a single word about his mother.

2

My father courted my middle aunt – the skinny, talented one who would become the head nurse of a Warsaw hospital.

She and her son Arthur perished in the Holocaust, as they say.

How my sweet-toothed mother, two years older than he was, seduced him

I don't exactly know. Sometimes I try guessing.

Afterwards, she let him court her for eight years.

By the river there was an ice-cream kiosk

and the vendor there would always give them three portions.

And why not two?

"So I can tell your mother how you share," the vendor would answer my father.

3

My grandfather from my father's side was known as "The Honest Jew," and so was entrusted with the distribution of travel certificates to Eretz-Yisrael.

My grandmother, as noted, supported the family with soap and feathers. His eldest daughter, the one with the most freckles, received a certificate in 1923 and after a year of hunger, disease and an earthquake, emigrated with her family from Palestine to Argentina. His beloved son, daughter-in-law and grandson waited in line until '39 and almost missed the boat.

4

In 1939, my grandmother, once a wealthy tradesperson, wrote to my kibbutz mother, her eldest daughter:

"Maybe I should immigrate to Israel?"

"Not a good idea," my mother wrote her back, "No one will serve you here."

There was no regret, or anything else, in her voice when she told me this story.

5

When my young aunt Nyura—
the one who knitted and embroidered to support the family

as she never got an education
because of the situation after the revolution—
finally had a daughter after two sons
she named her Rivka after her mother,
she who traveled alone to Odessa for a month,

to bathe in the Black Sea,
immediately after she birthed her, the third daughter,
after the baby Ya'akov who died of dysentery.

6

"Here on the second floor," said the man with the beard, and marched
ten or twenty steps over the large and desolate lot,
my parents walking behind him. There my parents sat and wept
over their only son.

Afterwards they went to the city center to buy flowers and a plaque
with his first name and family name and dates.

And then they started looking around and taking note:
what kind of plaque and flowers others had.

On that lot, then a temporary communal grave,
the government offices now stand.

And my brother's tombstone, which was later moved to Mount Herzl,
is exactly like all the others.

7

When her jaws and hands were already covered with brown blotches,
after she tired of volunteer work in the hospital
and teaching cap-knitting,

when she understood that the Russian she had learned
in the gymnasium was nothing to be proud of,
my mother started learning Esperanto.

Only then was I told:
together with being a guide in the youth movement

and conversation about Schopenhauer

Esperanto had excited her
more than seventy years ago, in Rovna.

Now she speaks Esperanto
with the angels, certain
that all the others –
who speak only Yiddish –
are jealous.

8

"We have everything," my mother would say
when we would ask if we had any
mustard, shoe polish, jam.

A fat woman, unrestrained, exaggerating,
boastful with promises,
my mother was.

Ten years after her death
during a night that lasted twenty four hours
the airline attendant said "We have everything"
and I heard

the sweet milk in the clouds
which were large and squashed like her breasts.

מ מתנה

הייתי בת תשע כשהחלטתי לעשות מתנה לאמי ליום הולדתה,
לעשות לבדי ולכן בסתר, משהו שאני יכולה,
משהו שעשיתי לבד, שיעשה לה הפתעה,
שיהיה נחמד בעיניה, שיעשה לה קצת שמחה.

בסתר תפרתי ממחטה, מפית אכל, מטלית, משהו שדומה לארנק.
בסתר גזרתי את שמיכת הבבה לפסות בד צבעוני
ותפרתי אותם בתפר מכלב ותפר מסרק שלמדנו.

אמי קבלה מאבי סכה מכסף של "בצלאל",
עשויה חוטי פיליגרון, בצורת שני הרים תאומים.
היא הניחה אותם בין שדיה, על השמלה הכחלה.

על המתנה שלי היא אמרה: יותר טוב היה לעשות דבר אחד גדול.
יותר מחמשים שנה נשארתי המומה. לא היה לי מה לענות.
"יותר טוב היה לעשות דבר אחד גדול", הבנתי יותר ויותר.

היא מתה לפני שנים לא רבות בלי שדברתי אתה על זה.
אבל היום נודע לי פתאום שבקרוב אפגוש אותה ואומר:
אמא, זה מה שעשיתי. זה מה שייכלתי.

ממחטה, מפית, מטלית ומשהו שדומה לארנק.

A Present

I was nine when I decided to make my mother a birthday present,
to make it all alone and in secret, something I could manage
by myself, a surprise, something
she would like and that would make her a little bit happy.

In secret I sewed a handkerchief, a table-mat, a duster,
something resembling a wallet.

In secret I cut a doll's blanket into colorful strips
and sewed them together with the stitch we had learned.

From my father my mother received a silver brooch from Bezalel
made of filigree threads, in the shape of twin mountains.
She pinned it to her blue dress, between her breasts.

About my present she said:

It's better to make one large thing.

More than 50 years I've remained stunned. I had no response.

"It's better to make one large thing,"

I understood more and more.

She died a few years ago without my ever speaking to her about this.

But today I suddenly realized I'll see her soon,

Then I'll say: Mother, that's what I made. That's what I could.

A handkerchief, a table-mat, a duster, something resembling a wallet.

משפט שלמה

בְּכַל כֹּחַי יִלְלָתִי, אֲחוֹזֶת אִימָה אֲמַתִּית: תָּנוּ
לָהּ אֶת הַיְלֹוד הַחַי וְהַמֵּת אֶל תְּמִיתוּהוּ!
תִּלְשָׁתִּי אֶת שְׁעַר צְמוֹתַי, שְׂרָטְתִּי בְּצַפְרָנִי אֶת לְחַיִּי
וְדַפַּקְתִּי אֶת מִצְחִי עַל אַרְיַחֵי רִצְפַת הַכֶּתֶה
לְרַגְלֵי שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ הַמְבֹהֵל מֵהַצְרָחוֹת,
מִדְמָעוֹתַי, מֵאֲגָרופִי, מִשְׁגְּעוֹנִי.

עֲטוּפָה הֵייתִי בְּרֵדִיד הַצֶּמֶר הָאָדָם,
הַעֲנָקִי, בְּעַל הַגְּדִילִים, שֶׁל אִמִּי
הַשְׁכוּלָה. הִיא יָשְׁבָה עִם שְׂאֵר הַהוֹרִים
שֶׁהִלְלוּ בְּאֲזִנְיָהּ אֶת כְּשָׁרוֹן הַמִּשְׁחָק שְׁלִי.

Solomon's Trial

Gripped by real terror, I wailed with all my might:
Give her the live baby, just do not slay it!
I tore out the hair of my braids, I scratched my cheeks
I pounded my forehead against the classroom's tiled floor
at the feet of King Solomon who was frightened by the screaming,
by my tears, my fists, my madness.

I was wrapped in the fringed and vast
red woolen shawl of my bereaved mother.
She sat still beside the other parents
as they praised my acting.

לנכח הלילה השחור

לנכח הלילה השחור
שלף את האלבום מנדון המדף
ומצא שם את פני הילד שלך.
התבונן היטב בחלקתם,
בפה הפתוח
בעינים הלא-יודעות.

זה צלם נשמתך.
קרא לה בשמה: טוביה או ברכה.
הראה לה תעלול אצבעות.
ספר לה על לכלוכית.
עכשו היא תרצה לבדק אם שעונך מתקתק
ואם הטבעת שלך מתאימה לה.

עכשו היא תסכים שתשא אותה על זרועותיך
ותערסל אותה בעדינות
בדרך אל השער.

Because of the Black Night

Because of the black night
pull the album from the bookcase
and find in it your child's face.
Study its smoothness carefully,
its open mouth,
its unknowing eyes.

This is the image of your soul.
Call it by its name: Gabriel or Grace.
Show it a finger trick.
Tell it the tale of Cinderella.
Now it wants to see if your watch is ticking
and if your ring fits its finger.

Now it will let you carry it and cradle it
gently in your arms
toward the gate.

חֲשַׁבְתִּי שֶׁהַמּוֹת

חֲשַׁבְתִּי שֶׁהַמּוֹת יִתְחִיל מֵהַרְגְּלַיִם,
מֵהַסְּדָקִים שֶׁבְּעֵקֶב הַמִּיבָּשׁ.
אוֹ שֶׁבְּנִקְבֵי הַתְּחִתּוֹנִים יִכְרַסֵּם הַמָּק
כְּדֵי לְהַשְׁפִּילֵנִי עַד דָּכָא.

לֹא, הַמּוֹת שְׁלִי יָבֵא מֵהֶרֶאֶשׁ,
דַּק כְּמַחְטֵי חֶשְׁמֵל יִצוּץ פְּתָאִים
אֶת תְּאוּמֵי צוּרֵי יְפוּצָץ בְּאַחַת
יַעֲשֶׂה מִלְּשׁוֹנִי אֲבָק.

I Thought Death

I thought death would start in the legs,
from the cracks in the dried heels.
Or decay would fester first in the lower orifices
to humiliate me to the brink of despair.

No, my death will start in my head,
slim as an electric needle it will suddenly appear
my twin towers exploding as one
turning my tongue into dust.

כי הנפש

כי הנפש היא
אחותי הקטנה.
בחיקי, על הדשא
יושבת לרגע, צוחקת,
רוצה לשחק, מרגיזה,
רוצה להפריע
לא ישנה.

כי הנפש היא אחותי
חסרת המנוח.
היא לא מסתדרת לבד.

Because the Soul

Because the soul
is my little sister.
She sits on my lap
for a moment, on the grass, laughing,
wanting to play, teasing,
wanting to bother me
never sleeping.

Because the soul is my sister
restless
she cannot manage alone.

העט והמכחל

העט של העלבון חזק
בהרבה ממכחל הענג.
קולו החד חותך את המפה
בזויות דוקרות של זכרון.

מכחל הענג משיט באגם לא נגמר
בין איים שרים אלטו וסופרן,
מתנועע בקלות של ילד רץ על הספון
מורח שכבות אקורל מעגלות,
כמעט שקופות, עלולות מחר לדהות.
מציר מפה של ארץ אחרת.

The Pen and the Brush

The ink-pen of insult is stronger
than the paintbrush of pleasure.
Its sharp voice cuts the map
with memory's stabbing angles.

The paintbrush of pleasure sails on an unfinished lake
singing soprano and alto among the islands,
swaying with the ease of a boy running on deck
spreading rounded layers of water-colors,
almost transparent, liable to fade tomorrow.
painting a map of a different country.

בְּמִטָּה שְׁחוּרָה

בְּמִטָּה שְׁחוּרָה
צָף עַל נְהַר הַשָּׁנָה
מְצַאֲתִי אֶת אָחִי,
צוֹאֲרוֹ מְנַתַּח
עַפְעָפִי קְפוּאוֹת –
אָחִי הַגְּדוֹל, הַיְחִיד,
יוֹנֵק שְׂדֵי אֲמִי,
מְרַכִּיבִי עַל כְּתָפָיו,
הַמְצִיר לִי מִפֶּת כּוֹכָבִים
עַל אֶבֶק הַנֶּגֶב.
שֵׁם עַל נְהַר הַשָּׁנָה הַשְּׁחוּר
צוֹאֲרוֹ מְנַתַּח
עַפְעָפִי קְפוּאוֹת
שֵׁם בְּמִבּוֹשִׁי מִשְׁשִׁיתִי מֵאֵד
שֵׁם שֶׁבַּ וְהַלֵּךְ הַחֲלֻקְתִּי
אֶת אֲבָרוֹ הַלְבֵן-אֶפְרָר.
אֶת כָּל אֶהְבֵּתִי לוֹ נִגְנָתִי
עַל מִיתַר הַחַיִּים הַרְפוּי
לְשִׁיתִי אֶת לֶחֶם הַחַיִּים הָאֲמֵלֵל,
הַתְּפַלְלֵתִי עָלָיו אֶת הַתְּפִלָּה הָאֶחָת בְּעוֹלָם:
הַתְּעַנֵּג! אָחִי נְחֻמְדִי, הַתְּעַנֵּג נָא!
בֵּין יְרֵכֵי פֶרַח הַמִּטָּה הַמֵּת.

In a Black Bed

In a black bed
floating on the river of sleep
I found my brother,
his throat cut
his eyelids frozen –
my big brother, my only brother
nursing at my mother's breasts,
carrying me on his shoulders,
drawing for me a map of the stars
in the desert of dust.
There on the black river of sleep
his neck cut
his eyelids frozen
I felt around his privates
I caressed his white-grayish organ
back and forth
I fluted all my love for him
on that limp chord of life,
There I kneaded the miserable bread of life,
I prayed over him the only prayer in the world:
Take pleasure! My lovely brother, take pleasure!
Between my thighs the dead rod blossomed.

לְיָדַיִם

יָדַיִם שֶׁל בְּנֵי אָדָם, לְבָנוֹת, חוֹמוֹת, מְנַמְשׁוֹת,
יָדַיִם שֶׁל בְּנֵי אָדָם מְגַשְׁשׁוֹת בַּחֶשֶׁךְ, חוֹפְנוֹת אֶת הַדְּבָר,
נֶאֱחָזוֹת, מוֹנַחוֹת בַּחֶרֶץ שֶׁבֵּין הַשָּׂדִיִּים,
נִקְפְּצוֹת, סוֹטְרוֹת, תּוֹלְשׁוֹת שְׁעָרוֹת, שׁוֹרְטוֹת לְחַיִּים
מִדְּפָדְפוֹת, בּוֹחֲשׁוֹת, קוֹצְצוֹת בְּצֶל, מְכַפְתְּרוֹת אֶת הַצִּפִּית שֶׁל הַשְּׂמִיכָה,
מִמְלָאוֹת יוֹנִים בְּבֶשֶׂר וְאֶרֶז עִם צְנוּבָרִים
מְחַבְּרוֹת חוֹטֵי חֲשָׁמַל וְצִ'פִּים שֶׁל מַחְשָׁבִים
סוֹרְקוֹת דְּלֵתוֹת וּמִיד פּוֹתַחוֹת אוֹתָן שׁוֹב כְּדֵי לְהַכְנִס
אוֹחְזוֹת סִכִּין, בְּקִבּוּק בְּשֵׁם, חַתּוּל, מְבַחְנָה,
אֶגְדֵּל זְעִיר שֶׁל תֵּינוּק שָׂרֵק נוֹלָד, שְׁקוּף כְּבֶטֶן שֶׁל גּוֹזֵל
וְאֶגְדֵּל עֲנָקִי שֶׁל אָבִיו, כְּרִסְתָּן כְּצִנּוֹן מְקַמֵּט,
אֶצְבְּעוֹת נְבוֹנוֹת וְטַפְשׁוֹת, רְגִישׁוֹת וְגִלְמִיּוֹת,
רְכוֹת כְּלַחֲיִים, מְחַסְפְּסוֹת כְּפִמְפִיָּה, שְׁקוּפוֹת בְּאוֹר, חֲסָרוֹת-אוֹנִים,
נִפְשָׁקוֹת לְאַחַר נֶצְחוֹן בְּמִשְׁחַק כְּדוֹרְגָל אוֹ לְשֵׁם בְּרַכַּת כְּהָנִים
אֶצְבְּעוֹת נוֹגְעוֹת בְּפִטְמָה, בְּלֶהֱבֵת נֵר, בְּמִשׁוֹשֵׁי חֲלֹזוֹן,
בְּמִתְרֵי וִיזָלָה, מְהַדְקוֹת קְצוּוֹת בְּצֶק שֶׁל כֶּסֶף בְּשֶׂר,
קוֹלְעוֹת צְמוֹת, מְקַלִּידוֹת, קוֹרְאוֹת כְּתַב בְּרִיל,
רוֹכְסוֹת אֲבָזִים שֶׁל חֲזִיָּה, מְתַקְנוֹת אֶת מְעַרְכַּת הַבִּיּוֹב,
עוֹצְרוֹת טְרַמֵּפֵּי, מְחַבְּקוֹת כְּתָף
צוֹבְעוֹת סִפְסֵל גְּנָה שְׂצַבְעוֹ הַתְּקַלֵּף בַּחֶרֶף,
מְגוֹנְנוֹת עַל אֵשׁ הַסְגְרָה מִהַרוּחַ כְּאֵלוֹ בּוֹנוֹת לָהּ בֵּית קֶטָן,
וְאַחַר כֵּן מְשַׁלִּיכוֹת אוֹתָהּ וּמוֹעֵכוֹת בְּכַח אֶת הַבְּדֵל,
מְסַלְקוֹת בְּגַנְדְרָנוֹת מִהַמְצַח הַמְתַקְרַח קוֹוֹצַת שְׁעַר סוֹטָה,
מְתַקְנוֹת שְׂגִיאוֹת בְּעַט אָדָם אוֹ בְּעַפְרוֹן מְחַדֵּד
נִמְחָצוֹת בְּדֵלֶת שֶׁל מְכוֹנִית, מְנַתְּחוֹת (בְּכַפְפוֹת!)
אֶת חוֹלִיּוֹת הַגֵּב, הַעוֹרְקִים, הַעֵינִים, מְעָרוֹת הָאֵף,
מְתַקְנוֹת שְׁעוֹנִים שׁוֹיֶצְרִיִּים, כּוֹתְבוֹת סֵפֶר תּוֹרָה עַל בִּיצָה,
תּוֹקְעוֹת מְחִטִּים סִינִיּוֹת בְּשֶׂרֶשׁ הָאֵף וּמְאַחֲרֵי הָאָזָן
מְלַטְפוֹת, הֵה, מְלַטְפוֹת וּמְלַטְפוֹת אֶת הַכְּתָפִים,
אֶת הַזְרוּעוֹת, אֶת הַשְּׁעַר הַבּוֹכָה, אֶת הַיְרֵכִים הַצּוֹחֲקוֹת,
יָדַיִם, יָדַיִם מוֹשְׁטוֹת לְשֵׁם הַכְרוֹת אוֹ כְּדֵי שְׁיַקְחוּ אוֹתָן עַל הַיָּדַיִם,
מוֹנַחוֹת מִתַּחַת לַיָּדָה לְשֵׁם שְׂבוּעָה, נֶצְמְדוֹת לְחֻזָּה כְּסֵמֶן שֶׁל תּוֹדָה,

כף יד של אשה צעירה, בלונדינית, שישבה מולי וחקתה
בחדר מיון, כף ידה נפרשה על פניו של בחור שחום,
ואחר-כך, בלטוף, באלו קטפה את קלסתרו,
הגישה את קצות אצבעותיה הקמוצות אל פיה
ונשקה אותן, הידים האלה שהלכו לי לאבוד
ואני כל הזמן מחפשת אותן.

To Hands

A person's hands, white, brown, freckled,
a person's hands, groping around in the dark, grasping a handful,
holding, resting in the crease between the breasts,
closing tight, slapping, ripping out hair, scratching cheeks
leafing through books, stirring, chopping onions, buttoning the blanket cover
filling pigeons with meat and rice with pine-nuts
connecting electric wires and computer chips
slamming doors and opening them again at once to reenter
holding a knife, bottle of perfume, diaper, test-tube,
the tiny thumb of the just-born baby, transparent like a chick's stomach
and the huge thumb of his father, big-bellied like a wrinkled radish,
wise fingers and stupid ones, sensitive and clumsy,
soft as cheeks, coarse as a grater, transparent in the light, helpless,
spread wide after the football game victory or for the High Priests' blessing
fingers touching a nipple, flame of a candle, a snail's antennae,
strings of a viola, pressing together the dough edges of meat pies,
braiding hair, typing, reading Braille,
closing the snap of a bra, fixing a sewage system,

hitchhiking, embracing a shoulder
painting a park bench whose paint peeled off in the winter,
protecting the cigarette flame from the wind as though building it a small
house, and later tossing it and squashing out the stub,
coquettishly pushing away the stray hair from a balding forehead,
correcting mistakes with a red pen or a sharpened pencil
crushed in the car door, performing surgery (in gloves!)
on the spinal cord, the arteries, the eyes, the caverns of the nose,
fixing Swiss watches, writing the Five Books of Moses on an egg,
sticking Chinese needles into the bridge of the nose and behind the ear,
caressing, oh, caressing and caressing the shoulders,
the arms, the crying hair, the laughing thighs,
the hands, hands stretched out to make acquaintance or to be picked up,
resting under a thigh to make an oath, pressed to a chest in gratitude,
the hand of a young woman, her palm spread across a dark boy's face,
and then, with a caress, as though she has gathered his image,
putting her closed fingertips to her lips and kissing them, those
hands which I've lost and am all the time looking for.

זָרָם שֶׁל חֵלֶב

זָרָם שֶׁל חֵלֶב לוֹהֵט מִכָּה כְּבָרֶק בְּשִׂדֵי הָאִשָּׁה
כְּשֶׁהִיא נִזְכָּרֶת בְּתִינוּק שְׁלָה.
חֶלְצֵי הַגֶּבֶר נִטְעָנִים בְּזִקּוּקִים צְבָעוֹנִיִּים
כְּשֶׁהוּא חוֹשֵׁב עַל אֶהוּבָתּוּ.

עֲכָשׂוּ הַשָּׁמַיִם מִתְקַדְרִים
וּמִשְׁמִיעִים רַעַם עָמוּם.
אֲנִי חוֹשֶׁבֶת עָלֶיךָ עֲכָשׂוּ.

A Stream of Milk

A stream of hot milk strikes a woman's breast like lightning
when she remembers her baby.

A man's loins are charged with dazzling fireworks
when he thinks of his beloved.

Now the skies are dark sounding muted thunder.

I am thinking of you.

כְּשֶׁאַתָּה שׁוֹהָה כְּאֵן

לטוביה

כְּשֶׁאַתָּה שׁוֹהָה כְּאֵן
אֲנִי שׁוֹקֵלֶת פְּחוֹת.
כְּשֶׁאַתָּה אוֹכֵל אֶתִּי
יוֹתֵר טְעִים לִי הַתּוֹת וְהַתִּירָס.
כְּשֶׁאַתָּה בָּא אֶצְלִי
צְלִילִי מוֹצֵרֵט בְּרֵדִיו
בְּלִי הַפְּרָעוֹת
וּבְיוֹם שְׁשֵׁי הַשּׁוּק הַמְּסַכֵּן
צוֹעֵק צוֹחֵק מִפֶּהֶק
בוֹהֵק בְּשֶׁמֶשׁ
כְּמוֹ יְרִיעָה עַל אֲגָם
כְּשֶׁאַתָּה שׁוֹהָה כְּאֵן.

When You Stay Here

When you stay here
I weigh less.
When you eat with me
the carrots and corn are tastier.
When you come to me
there is non-stop Mozart
on the radio
and on Friday the dangerous market
laughs and shouts and yawns
shining in the sun
bubbling like a bottle of beer
when you are here.

הביסקוס

הביסקוס מקסים!
החרדת את רוחי
במדדך המדהימים
בארגמן המבהיק, המאזים, הצוחק
של שפתותיך.

מפאר נצבת לעמתי
עמוד תפוחת קטיפה
אפל, נפלא, מבלבל את הלילה.
בלי מלים אמרת:
תני לי, תני לי
את שלי.

הוי הביסקוס,
שלחת בי בערה.
מה שלי? מה שלך?
ומי העצים למדורה?

Hibiscus

Lovely Hibiscus!
You have stunned my spirits
with your amazing dimensions
the shining, threatening, laughing purple
of your lips.

Glorious you stood before me

a column of velvet inflorescence
dark, wonderful, confusing the night.
Wordlessly you said:
give me, give me
what is mine.

O Hibiscus,
you have filled me with burning.
What is yours? What is mine?
And who is the kindling
for the fire?

בִּידָן אֶפְקִיד רוּחִי

בִּידָן אֶפְקִיד רוּחִי
אֲחוּזַת תְּמָהוֹן
כְּמוֹ עֵינַיִם שֶׁל קַרְפֵּדָה
דְּבִיקָה וְנוֹשְׁמַת מֵהַבֶּטֶן
פֶּעַם מֵתִנַּפַּחַת פֶּעַם נִמוּגָה
בְּחֹשֶׁךְ הַגַּחְלִילִי פֶתְאֵם נִשְׂאֵת
בֵּין כַּפּוֹת יְדָיו שֶׁל יֶלֶד
מְחִזְקוֹת אֶת לְבוֹ הַפּוֹעֵם
לְעֵינַי אִמּוֹ הַמְזַעֲזַעַת.

Into Your Hands I Entrust My Spirit

Into Your hands I entrust my spirit
in the grips of wonder
like a toad
sticky and breathing from its belly
swelling up then deflating
in the firefly night suddenly carried
in the palms of a boy
holding its beating heart
before the eyes of his terrified mother.

עלה מפלס הכנרת

עלה מפלס הכנרת
והוא ממשיך ועולה וממלא ומנחם
את החסר שהיה מצטבר שם במשך שנים
והיה ממית את הדגה ואת כל חי הארץ
מועך את נגינת הכנור הכחל
ממרר את לחותינו.

עלה מפלס הכנרת!
רציתי לצעק, לספר שישמעו כלם
וראיתי שאי-אפשר באימיל לחול
ולא בשום שפה אחרת.

עלה מפלס הכנרת שלנו.
ירד המון הגשם שלנו
גשם ששפת אמו היא עברית.

מתי לראשונה רחצתם בכנרת?
אני בגיל חמש, חשופת גוף ונפש,
חלוקי אבנים חלקות וקשות
עדין מכשילות את כפות רגלי
המגששות למצא יציבות.

לאור ירח צהב כפרח צבר
שחינו לרוחה במימי אהבותינו
אחרי יום עבודה מגיס נוטף זעה.

בשקיפות של הרי הגולן -
צעיפי אהלמה סגלים-ורדרדים -
הבטנו ולא האמנו.

ואחר מרכב דוהר על הקר
חיקה הזוהר התרחק, מיתר.

שנים גססה לעינינו
כמו ילדה מתבגרת
ממאנת לחיות בגללנו,
הורים נעדרים.

והנה השנה
פניה הולכים ומלאים.
שמונה נושנה
גבת עין שלנו
היום לחה משמחה.

The Sea of Galilee's Water Level Has Risen

The Sea of Galilee's water level has risen
and it continues to rise, filling and comforting
the absence that accumulated here over the years
that killed the fish and all the living things
crushing the blue-harp melody
making our moisture bitter.

The Sea of Galilee's water level has risen!
I wanted to shout, to tell so all would hear
and I saw I couldn't in an email sent abroad
and not in any other language.

Our sea's water level has risen.
Our rain fell in abundance
rain whose mother tongue is Hebrew.

When did you first bathe in the Sea of Galilee?
I did at five, my body was bare like my soul.
Smooth and hard stones
still toughen my soles
as they search for stability.

By the light of a moon, yellow as grapefruit,
we swam in the water
after a day of drafted labor.

In the transparent hills of Golan –
pinkish-purple amethyst scarves –
we stared and could not believe.

Afterwards from a car speeding on the hilltop
the radiant embrace faded away, redundant.

For years the *Kinneret* was dying before our eyes,
like a daughter refusing to live because
her parents divorce.

And now, this year,
her face is filling out.
This year our eyes are
moist with her joy.

תקון

המתיקות של תאנה מבקעת ושל תות מעוך
והדביקות המתוקה של תמרים כתמים, מקמטים,
ואפלו המתיקות של שברי חרובים
קטומים ועקומים –
כלם היו בקצה הקיץ הפרום, הקרוע.
לכן תקומי. בחשך. בכאבים.
תגידי מתיקות, כמו נגון.
תעשי לקצה הקיץ תקון.

Repair

The sweetness of a split fig and a crushed strawberry
the sticky sweetness of wrinkled, brown dates,
even the sweetness of carob slivers
crooked and cut –
they were all there, at the edges
of the torn, unraveled summer.
So, get up. In the dark, in the pain.
Say *sweetness*, like a soft tune.
Repair summer's ruins.

